

Eén Wereld

Jaargang 40, nr 4 - Winter 2015

Kerstwens

Esperanto

Klimaattop Parijs

**Terrorisme en
vluchtelingen**

Onze Aarde

COLOFON

Wereld Federalisten Beweging Nederland (WFBN)

Iedere aardbewoner heeft recht op welzijn en welvaart. De WFBN, in 1948 opgericht, streeft naar een duurzame en democratische wereldrechtsorde, met respect voor de rechten van de mens. Zij benadrukt door middel van het vragen van aandacht voor wereldwijde problemen de noodzaak tot internationale samenwerking en versterking van de Verenigde Naties op federale basis. De WFBN is het Nederlands centrum voor de inschrijving van wereldburgers.

De WFBN is verbonden met de Citoyens du Monde en aangesloten bij de World Federalist Movement.

Kantooradres:

Laan van Nieuw Oost-Indië 252
2593 CD Den Haag
telefoon: 070-3478196

Raad van advies:

Prof. dr. Th. van Boven, Dr. P.H.J.J. Terhal

Bestuur:

Voorzitter: Frans Vermeulen, 0165 534506
Vice-voorzitter: Frans Micklinghoff, 070 5114215
Penningmeester: Emile van Essen, 06 19252628
Secretaris: Marjolijn Snippe, 0321 848782
Internationaal secretaris: Ton Macel, 070 3585481
Projecten: Paul Berendsen, 06 49272398
PR & Netwerk: Syne Fonk, 026 848 3777
Research: Leonard Kater, 030 2817 481
E-mail: bestuur@wfbn.nl

Eindredactie Eén Wereld:

Frans Micklinghoff en Marjolijn Snippe,
met dank aan Rob Moerbeek en Frans Vermeulen
Deadlines voor inzending kopij (wfbn@wfbn.nl)
2016: 1 februari, 1 mei, 21 augustus, 15 november.

WFBN-lidmaatschap: €15,- per jaar

Bank: Wereld Federalisten Beweging Nederland
IBAN : NL73INGB0000009764 en BIC : INGBNL2A

Kamer van Koophandel Amsterdam:
V 530085 ISSN 1871-2754.

Met dank aan Manja van Kalken voor de mooie winterfoto op de voorkant van dit blad.

De auteurs- en databankrechten ten aanzien van deze uitgave berusten bij de uitgever, de Vereniging WFBN. De gegevens in deze uitgave zijn ontleend aan betrouwbaar geachte bronnen. Uitgever en auteurs aanvaarden geen aansprakelijkheid voor schade voortvloeiende uit handelingen of beslissingen die zijn gebaseerd op gegevens in deze uitgave. De redactie behoudt zich het recht voor ingezonden artikelen, mededelingen en brieven in te korten of zonder opgave van redenen te weigeren en over deze beslissing wordt geen correspondentie gevoerd. Ingezonden foto's en afbeeldingen worden eigendom van de redactie.

Inhoud

Colofon	2
Redactie	3
Kerstwens	4
Terrorisme, vluchtelingen en de Klimaatop	5
VN-Klimaatop	11
Boekbesprekingen	14, 18 en 21
Ecocide	15 en 22
WFBN-Nota Wereldrechtsorde	16
Talen	17
Vluchtelingen	19
Nabeschouwing najaarsconferentie	21
Aankondiging voorjaarsconferentie	23

Van de redactie

door Frans H. Micklinghoff

Begin januari 2015 vindt de aanslag op Charlie Hebdo plaats. Een aanslag op het vrije woord, een aanslag op de vrijheid van meningsuiting. De wereld is diep geschokt.

Op vrijdag 13 november 2015 vinden er in Parijs meerdere terroristische aanslagen plaats met meer dan 120 doden. Een aanslag op onze cultuur, een aanslag op onze levenswijze. De wereld is diep geschokt. In de dagen daarop wordt de Brusselse wijk Molenbeek, waar men het woord 'integreren' jarenlang niet heeft uitgesproken, laat staan in de praktijk gebracht, van top tot teen omgekeerd. Enkele dagen ligt zelfs het gehele openbare leven in Brussel stil. En als de straten uitgestorven zijn, de scholen gesloten blijven en de metro niet rijdt, dan is er werkelijk iets aan de hand.

Amper drie weken later is Parijs het toneel van de Klimaatop. En iedere dag kunnen we lezen hoe duizenden en duizenden vluchtelingen naar Europa komen, hoe de strijd van en tegen IS voortduurt, we te langzaam overschakelen naar duurzame energie, de poolkappen verder smelten en het verenigd Europa afbrokkelt, te beginnen met het Schengen-akkoord.

En in Nederland?

Ach, we maken ons druk over de kleur van Zwarte Piet! Zelfs de VN zet daar een commissie op die tot de onthutsende conclusie komt dat Zwarte Piet als symbool van de slavernij direct van zijn zwartsel moet worden ontdaan. En de terror oehoe uit Hoorn, een vogel die soms wandelaars aanvalt, wordt veroordeeld tot levenslange opsluiting.

Gelukkig hebben nu meer dan 50 gemeenten besloten tot een geheel of gedeeltelijk verbod op het afsteken van vuurwerk. In plaats van energie te steken in het witwassen van Zwarte Piet had men beter energie kunnen steken in een actie 'Vuurwerkgeleid Voor Vluchtelingen' (VWV). Zodat de 60 miljoen die deze jaarwisseling de lucht in vliegt gebruikt kan worden om de vluchtelingen in Nederland een goede kerst en jaarwisseling te bezorgen. Zonder angstaanjagende knallen. Want juist zij zijn voor het knallen van (heuse!) bommen, gillende keukenmeiden en dodelijke zevenklappers op de vlucht geslagen. En na de actie 'Vuurwerkgeleid Voor Vluchtelingen' kan deze VWV zich moeiteloos omdopen in 'Vereniging voor Voorlichting van Vreemdelingen' (eveneens VWV afgekort) en zo een 'doorstart' maken (want dat is tegenwoordig toch in de mode, een doorstart maken).

Ja, ook in Nederland kan overmorgen een terroristische aanslag plaatsvinden. Op een station, in een stadion, in of op het Rijksmuseum, op een cruiseschip, tijdens Koningsdag of op een vliegtuig.

Ja, ook in Nederland kan het water over de dijken klotsen,

kan het licht zomaar uitgaan, het gas opraken en een wolkbreuk de oogst op het land radicaal vernietigen.

Ja, ook in Nederland kan uw fiets worden gestolen, uw portemonnee worden gepikt en wordt het oppervlaktewater door illegale lozingen gewetenloos vervuild.

Ja, maar ook in Nederland bouwen we windmolens, rijden er steeds meer e-auto's en wordt ons afval steeds beter gescheiden en hergebruikt. Vele kleine stapjes voorwaarts nu zullen later een belangrijke sprong blijken in de richting van een duurzame samenleving en een betere wereld.

Tegenslagen zullen we altijd vinden op ons pad. Maar tegenslagen zijn er juist om ervan te leren, houden ons scherp en zijn juist een aansporing verder te gaan en ons te verbeteren.

Goede feestdagen, een prettige jaarwisseling en volgend jaar praten we nu eens niet over de kleur van Zwarte Piet, maar over een algeheel vuurwerkverbod, met respect voor alle mensen, ongeacht hun huidskleur of afkomst!

Afgesproken?

Oproep aan de leden en de lezers

Beste federalisten, (toekomstige) leden van de WFBN,

Wij hopen dat de nieuwe vormgeving van Eén Wereld u bevalt. We streven naar minimaal vier uitgaven per jaar. Alle leden ontvangen Eén Wereld -- dit is inbegrepen in de WFBN-contributie van slechts 15 euro per jaar.

Misschien bent u nog geen lid van de WFBN, maar wellicht dat u een lidmaatschap overweegt.

Behalve ons tijdschrift heeft u dan ook stemrecht op de **Algemene Ledenvergadering**. In 2016 zal die plaatsvinden op **zaterdag 9 april**.

Wilt u die datum alvast in uw agenda noteren? U als lid bent belangrijk. Zoals met alles is het grotere geheel afhankelijk van de samenstellende delen.

Vriendelijk verzoek aan de leden om de jaarlijkse contributie over te maken. Indien u dat inmiddels voor 2015 heeft gedaan onze hartelijk dank hiervoor. In 2016 blijft de jaarlijkse contributie 15 euro.

Namens het bestuur, de beste wensen voor mooie kerst en een geruststellend goed en interessant 2016!

Marjolijn Snippe,
Secretaris

Verbindt vrede? Kerstwens voor en van de WFBN

door Frans M. Vermeulen, voorzitter WFBN

Op zondag 20 september jl. vond in 'Mariadal', ontmoetingscentrum in Roosendaal, een manifestatie plaats onder het motto 'Vrede verbindt', druk bezocht door mensen overal vandaan: een kleurrijk gezelschap. Gerard de Winter, voorzitter van de plaatselijke afdeling van Amnesty International, leidde het gesprek en opende met de verrassende zin "Oorlog verbindt!" Hij was me net vóór, want dat had ik willen zeggen. Immers: hoeveel vriendschappen zijn er niet ontstaan tijdens de oorlog, toen soldaten het moesten hebben van samenwerking en elkaars gegarandeerde hulp, op woord van eer, en hoeveel Engelse en Canadese soldaten bezoeken zelfs nu nog hun Nederlandse kameraden tijdens de jaarlijkse dodenherdenking? Vriendschappen voor het leven!

Blijkbaar maakt het niet zoveel uit, vrede of oorlog: de intentie is doorslaggevend. Het gaat eerder om een persoonlijke motivatie en inzet. Een oorlogssituatie jaagt die op tot ongekende hoogten, zowel bij de 'vijand' als bij de 'vriend'. In het evangelie van Matteus komen we een gemotiveerde koning Herodes tegen die er alles aan wil doen om een rivaal uit de weg te ruimen. Jozef en Maria moeten met Jezus vluchten naar Egypte om te voorkomen dat hij zijn plan uitvoert, maar de kinderen in Bethlehem zijn de slachtoffers van zijn angst om de regie te verliezen. (Matteus 2, 16-18)

Vaak wordt kerstmis gedachteloos gevierd met zoetsappige liedjes en een vretzaam samenzijn rond een welvoorzien dis...! Maar onder die uiterlijke schijn gist het nog al eens van minder mooie motieven. Probeer dan maar eens uit te leggen hoe vaak wij zelf ons als 'vluchteling' gedragen!

Kortom: kerstmis is niet zo'n 'gemakkelijk' feest als de middenstand ons wil doen geloven. De evangelisten willen ons met hun verhalen niet in slaap wiegen. Integendeel, hun verhalen zijn juist een protest daartegen: "Word wakker in deze nacht van verschrikking! De mensheid lijdt pijn: psychisch, sociaal, internationaal, en de Aarde zelf is ook in nood!".

Kerstmis wil ons bewustzijn daarvoor verruimen. Laten we daarom kerstmis vieren met de intentie om verbindingen te creëren die waarachtig zijn. Zo'n kerstmis wens ik u toe.

Vanaf nu schrijft de WFBN Aarde met een hoofdletter

Als wij willen dat alle mensen buiten Nederland kunnen leven zoals wij, dan hebben we ongeveer vier Aardes nodig

Aarde wordt officieel met een kleine letter geschreven. Het is namelijk geen eigenaam zoals bijvoorbeeld Jupiter en Venus, maar een soortnaam, want we zetten er het lidwoord 'de' voor.

Duurzaamheidsdenker Jan Juffermans pleit voor een verandering van de spelling en de WFBN gaat daarin mee. Vanaf nu schrijft de WFBN Aarde met een hoofdletter. Vele organisaties zijn ons al voorgegaan. De WFBN heeft zich aangesloten bij de "Aarde"-schrijvers. Door het goede voorbeeld te geven, kunnen we taal langzaam veranderen en kan 'Aarde' gemeengoed worden.

WFBN-lid Jan Juffermans is niet zomaar iemand. Van 1978 tot 2010 was hij hoofdredacteur van De Kleine Aarde. Hij is nu met pensioen, maar zet zich nog steeds in voor diverse duurzaamheidsprojecten. Hij was ook degene die onder meer het woord 'ecologische voetafdruk' introduceerde in Nederland.

Vanaf nu is het bij ons 'Aarde' in plaats van 'aarde' (als we ergens een woordje over het hoofd hebben gezien, laat het ons weten). Doet u mee? Hoe meer mensen meedoen, hoe gemakkelijker we de Nederlandse taal veranderen en we onze Aarde ook in onze spelling het respect kunnen geven dat zij verdient!

Terrorisme, vluchtelingen, de Klimaattop en het einde van Europa - Wees wijs na Parijs!

door Frans H. Micklinghoff

Nog maar net bijgekomen van de terroristische aanslagen op vrijdag 13 november 2015, is Parijs amper drie weken later het toneel van de Klimaatconferentie. Ondertussen heerst in deze stad en het land eromheen, waar voor het eerst het 'liberté, égalité et fraternité' werd uitgesproken, de noodtoestand en wemelt het in de straten van de politie en patrouilleert het leger. Parijs, omgetoverd in een vesting, mag genoemd worden als de bakermat van onze westerse normen en waarden.

Op amper drie uur vliegen daarvan spoelen op het Griekse eiland Lesbos iedere dag wel een paar duizend vluchtelingen aan, die dan verder Europa in trekken, van het ene hek naar het andere hek of barrière. Maar uiteindelijk komen ze wel in het land waar ze naar toe willen. Is dit het einde van het vrije verkeer van mensen en goederen, van het Schengen-akkoord, een van de pijlers van het Verenigd Europa? Is dit het einde van een Verenigd Europa op federale basis? Want aan de andere kant, op nationaal niveau, wordt geknabbeld aan Europa; in Frankrijk (FN), in Engeland en Nederland (PVV). Terwijl het probleem met Griekenland en een Grexit nog lang niet is opgelost.

Voor de nationale leiders, ambtenaren en volksvertegenwoordigers is het een potje simultaan schaken geworden op de verschillende borden T, V, E en K, E en I. Ofwel: Terrorisme, Vluchtelingen, Europa en Klimaat, Energie en IS. Terwijl de klok naast de schaakborden gestaag doortikt en nu het wachten is op waar de tijdslimiet verloopt.

Tja, het zijn spannende tijden waarin we leven! Alles hangt met alles aan elkaar.

Terrorisme

Laten we de aanslagen in Parijs in groter verband zetten, niet strevend naar volledigheid.

- de aanslagen in New York – Washington op 11 september 2001 met 2977 doden,
- de bomaanslag in Kuta – Bali in oktober 2002 met 202 doden,
- de aanslag op de trein in Madrid in maart 2004 met 191 doden,
- de aanslag in de metro en een stadsbus te Londen in juli 2005 met 56 doden,
- in juli 2005 in Sharm-el-Sjeikh vallen 64 doden,
- in januari 2015 de aanslag op Charlie Hebdo te Parijs met 12 doden en 5 gewonden,
- 31 oktober 2015 een bomaanslag door IS op vlucht 9268 met 224 doden.

En dan op vrijdag 13 november de aanslagen in Parijs met meer dan 210 doden.

Telkens na een terreuraanslag willen de politici vastberadenheid uitstralen. Zo ook na het bloedbad in Parijs. President François Hollande roept direct de noodtoestand uit en verklaart het terrorisme 'de oorlog'. "Het terrorisme zal niet de Republiek vernietigen, want het is de Republiek die het terrorisme zal vernietigen", aldus François Hollande. President Obama verklaart schouder aan schouder te staan met Hollande in deze oorlog tegen IS. Zelfs de premier van dit zo vreedzame landje, Mark Rutte, verklaart ineens dat Nederland in oorlog is! Dus bij het afgaan van het luchtalarm direct met een zaklamp en draagbare radio op batterijen en voldoende vers water onder de trap kruipen s.v.p.?!

De doorsnee burger (voor zover die bestaat) voelt zich allerminst gerustgesteld door de woorden van de politieke leiders. We willen leven in een land waar het 'veilig' is. Maar wie komen er allemaal binnen via onze open grenzen? Is door de aanslagen in Parijs niet de zwakte van ons immigratiebeleid onbarmhartig aan het licht geko-

men?

Is het niet overduidelijk dat we de enorme toestroom van vluchtelingen gewoon niet aankunnen? Weliswaar worden de nieuwkomers direct gescreend, maar in iedere krant kan men lezen dat er wel heel veel vluchtelingen met gemakkelijk te vervalsen papieren het land binnenkomen en veel van deze vervalsingen niet worden opgemerkt. Dus wie glippen er allemaal door de mazen van het net? Zijn dat de aanslagplegers van morgen? Het draagt allemaal niet bij aan ons gevoel van 'veiligheid'.

De verklaring van François Hollande, dat Frankrijk in oorlog is, klinkt ook bepaald niet geruststellend. Wanneer een NAVO-lidstaat verklaart in oorlog te zijn kan het artikel 5 van de verdragsorganisatie inroepen. Artikel 5 stelt dat een aanval op één lidstaat een aanval op alle (28) lidstaten is en dat deze lidstaat dus op de steun van alle andere 27 lidstaten kan rekenen. De NAVO heeft al direct gereageerd door te verklaren dat Frankrijk alle steun krijgt. Maar binnenskamers hoort men dat de NAVO helemaal niet klaar is voor welke strijd dan ook 'in het Zuiden'. De NAVO zit al met een probleem in het Oosten, na de Russische inval en bezetting van de Krim. En dan nog. Met ruim 3 miljoen man/vrouw aan grondtroepen, 25.000 militaire vliegtuigen, 800 marineschepen en 50 AWACS patrouillevliegtuigen zou de klus tegen de vijand IS toch zo gepiept zijn? Het probleem is echter dat de strijd tegen een fanatieke terreurorganisatie geen traditionele oorlog is. Mooie zalvende bezweringen in een voorgehouden microfoon spreken is iets anders dan de daad bij het woord voegen. Want echt gaan voor de strijd in een gigantisch grote zandbank betekent tot op zekere hoogte samenwerken met Poetin en Assad. Overigens hamert tot nu toe vooral de rechtse oppositie rond oud-president Sarkozy op samenwerking met Rusland in de strijd tegen IS. Zijn we nu getuige van een belangrijke wijziging in de buitenlandse politiek? De Bundeswehr doet met 1200 soldaten mee aan militaire operaties tegen de zogenaamde islamitische staat (IS). Zijn we getuige van

stappen richting een gemeenschappelijk Europees leger? Beseffen de westerse leiders dat, zolang het zelf uitgeroepen kalifaat van IS bestaat en Europese jihadisten hun voorbeeld en inspiratiebron voor hun doodscultus aldaar hebben, het dan slechts wachten is op de volgende aanslag?

Is de zogenaamde 'oorlogsverklaring' van Hollande, Obama en Rutte niet meer dan machotaal voor de bühne? Slechts bestemd voor binnenlandse consumptie, om de verhitte gemoederen te sussen? Nee, François Hollande heeft gelukkig geen beroep gedaan op artikel 5 van het Atlantisch Verdrag, maar op het solidariteitsartikel 42.7 van het EU-Verdrag. Misschien wel zo verstandig. Want dit wordt geen gewone oorlog met een zichtbare vijand die aangepakt kan worden met tanks en vliegtuigen.

Natuurlijk moest François Hollande via zijn zogenaamde 'oorlogsverklaring' zich richten tot de eigen bevolking, de wereld en de terreurorganisaties om zo te laten zien dat Frankrijk nog fier overeind staat en deze aanval niet onbeantwoord zal laten. Over IS zei Hollande: "Deze zal niet worden ingedamd, maar worden vernietigd". Deze belofte is niet realistisch. Na de aanslagen van 11 september 2001 hebben de presidenten Bush en Obama hun burgers ook voorgespiegeld dat ze definitief zouden afrekenen met terreurorganisaties. Dit blijkt niet haalbaar. Terrorisme is nu eenmaal een hardnekkig fenomeen. En de strijd tegen terreurgroepen kan nu eenmaal niet gevoerd, laat staan gewonnen worden met militaire middelen. De manier waarop Frankrijk meent de strijd tegen terreur te moeten voeren zou wel eens jarenlang grote gevolgen kunnen hebben voor de veiligheid in Europa en de rest van de wereld. Militaire escalatie zonder een duidelijke strategie brengt grote gevaren met zich mee. Gelukkig zoekt François Hollande steun bij de Verenigde Naties en het Verenigd Europa. Want de internationale veiligheid voor de komende decennia is in het geding.

Al lopen er nog zoveel politieagenten en militairen in de straten van Parijs/Berlijn/Brussel of Amsterdam, het gevoel van veiligheid dat dit geeft levert slechts 'schijnveiligheid' op. Want je kan nog steeds overal en altijd ineens doelwit van een terrorist worden. De fantasie van een terrorist is onuitputtelijk, gelijk zijn arsenaal aan wapens en doelwitten. De zeven aanslagen in Parijs getuigen daarvan. Massa-executie in een muziektheater, neergemaakte mensen bij diverse restaurants en zelfmoordbomgordels die ontploffen net buiten een voetbalstadion, omdat de bewakers van de toegang nauwgezet hun werk blijken te verrichten.

Het moge duidelijk zijn dat niet alleen de strijd tegen het terrorisme in Syrië, Irak, Libië en Afghanistan moet worden gevoerd, maar ook tegen de al in Europa aanwezige terroristen. En dat blijkt een moeizame zaak, zo toont de aanslag op Charlie Hebdo, een aanslag op de vrijheid van meningsuiting, aan. Want daarna doken de 'maar-fetisjisten' op. Niet het 'maar' dat relativering brengt, doch het 'maar' dat pure domheid uitstraalt. 'Maar' ze hadden die cartoons niet mogen publiceren; 'maar' ze hadden de

moslims niet zo mogen beledigen; 'maar' de islam is toch vrede en verzoening. Het 'maar' dat zorgt voor een dieptepunt in het debat na de aanslag op Charlie Hebdo, een aanslag op de vrijheid van meningsuiting, een aanslag op onze grondrechten en de Rechten van de Mens. En in Nederland? De leerlingen die geen 'Je suis Charlie'-posters op hun school dulden worden ook nog op hun wenken bediend! Wat een knieval is voor intimidatie, een capitulatie voor de dictatuur van de domheid.

Is die zogenaamde 'oorlogsverklaring' niet meer dan machotaal voor de bühne? Slechts bestemd voor binnenlandse consumptie, om de gemoederen te sussen? Blijft het bij retoriek, zonder daden te stellen? Gaan we terugkeer-jihadisten nu aanpakken als oorlogsmisdadigers? Wordt nu gecontroleerd dat wie asiel wil vragen daar ook werkelijk recht op heeft? Gaan we nu beseffen dat onze manier van leven (het uitgaan, genieten en ontspannen) direct wordt aangevallen? Dat de terroristen daar een einde aan willen maken? Gaan we nu beseffen dat de rechtsstaat de enige effectieve bewaker is van onze vrijheid? Gaan we nu meemaken dat er niet meer wordt weggekeken, we goedpraten wat fout is en we nu voluit opkomen voor de waarden van onze maatschappij en die ook voluit willen verdedigen? Die verdediging van de waarden van onze westerse maatschappij gaat niet (alleen) via militairen, vliegtuigen en bombardementen, maar vooral via integratie, met gevoel en overtuiging.

Na de aanslagen in Parijs mogen we vooral niet de gehele moslimgemeenschap hierop afrekenen. Het zijn slechts een paar doorgedraaide heethoofden die dit onheil aarichten. We moeten laten zien dat we ons niet laten intimideren en dat we onze democratische vrijheden niet laten ondermijnen door terreur. We moeten ook laten zien dat we voor de vreedzame islam respect hebben en haat predikende imams zonder pardon uitzetten.

Vluchtelingen

Europa, dat prat gaat op haar 'verlichting', democratie en mensenrechten, dat landen ooit verenigde in de Europese Gemeenschap omdat we nooit meer oorlog tegen elkaar wilden voeren en dat nog in 2012 de Nobelprijs voor Vrede hiervoor kreeg, weet zich geen raad met de vluchtelingen die uit Syrië, het Midden-Oosten en Afrika een veiliger bestaan in Europa zoeken. We zijn diep geschrokken van de foto's en tv-beelden van verdronken kinderen en de lange rijen die koukleumend zich te voet of per trein bewegen van grens naar grens, van het ene haastig opgeworpen hek naar het volgende hek van prikkeldraad. Is dit het gastvrij Europa dat zich zomaar transformeert in de vesting Europa? Moeten we dat accepteren?

Gevoelens van medelijden met de asielzoeker en zorgen over de draagkracht van de economie wisselen elkaar af. We willen wel gastvrijheid tonen. Maar schrikken terug voor de sociale en financiële gevolgen. Nog afgezien van de onzekerheid wat ons volgend jaar te wachten staat. Nog meer vluchtelingen? En als ze allemaal asiel verleend krijgen, keren ze dan ooit of nooit meer terug? Sommigen storten zich op de hulp aan de vluchtelingen. Anderen

voelen zich machteloos of keren zich tegen alles onder de bekende kreet 'not in my backyard'. Hopelijk houden we het hoofd koel en het hart warm en zoeken we in alle oprechtheid naar oplossingen waarbij aan de belangen van alle betrokkenen – asielzoekers én hulpverleners én de autochtone bevolking – recht wordt gedaan.

Velen zijn tegen al te gemakkelijke en rigide oplossingen. Slechts een enkeling heeft het over 'alle grenzen sluiten en allemaal terugsturen!'. Maar die enkeling schreeuwt ongenueanceerd wel voor tien, zo hard! Met alle gevolgen. Kijken we naar buurland Duitsland. Iedere maandagavond trekt Pegida met een gestaag toenemende aanhang door de straten van steeds meer steden. Duitsland raakt tot op het bot verdeeld over hoe met de vluchtelingen om te gaan. Zelfs Turken, Libanezen, Egyptenaren, Syriërs enz, die dertig jaar geleden naar Duitsland trokken en er nu een bestaan hebben opgebouwd, blijken van mening dat de Duitse samenleving (en economie) deze miljoenen vluchtelingen onmogelijk kan opnemen. Het gaat misschien nu om 2 of 3 miljoen vluchtelingen, de cijfers zijn niet controleerbaar en verschillend al naar de belangen van de instantie of groepering. Maar over één ding is iedereen het eens: de toestroom van vluchtelingen houdt, als er geen maatregelen worden genomen, nog minstens 10 tot 20 jaar aan en het zal in totaal zeker het getal van 50 miljoen overstijgen! Er moet dus iets gedaan, ingegrepen worden. Nu wordt een schimmig politiek-geografisch schaakspel gespeeld. De zuidelijke EU-lidstaten kunnen hun grenzen niet adequaat bewaken, weigeren alleen de vluchtelingen op te vangen en wijzen naar het akkoord van Dublin, dat stelt dat het land van aankomst het eerste verantwoordelijke is voor de asielaanvraag en dat hier met geen mogelijkheid aan voldaan kan worden. Doordat het Dublin-akkoord niet kan worden nagekomen worden de vluchtelingen na registratie snel doorgestuurd. Door het oprichten van hekken aan allerlei binnen-Europese grenzen staat het Schengen-verdrag onder druk (en wordt of is in feite opgeblazen). Waarbij we moeten bedenken dat grenzen tussen landen niet hermetisch te sluiten zijn, tenzij we ze tegen enorme kosten ombouwen tot onneembare barrières zoals die ooit bestond tussen de DDR en de BRD en nog bestaat tussen Noord- en Zuid-Korea. De hekken die thans worden opgetrokken zijn dan ook voor binnenlandse consumptie bedoeld, moeten de indruk wekken dat 'de zaak onder controle is'. Maar dat alles is mooie schijn, want de in- en doortocht van de vluchtelingen naar het noorden van Europa laat zich niet door hekken hinderen. De EU-buitengrens goed bewaken, met 13.000 km op land en 65.000 km aan wateren, is een illusie, een absurde, megalomane gedachte. Hekken en patrouilles werken niet en hebben juist een averechts effect. Hoe moeilijker het wordt gemaakt, hoe hoger de prijs die betaald moet worden bij een mensensmokkelaar om te worden 'overgezet' naar Europa. Strengere grensbewaking zorgt nu eenmaal voor een hogere kans dat het misgaat en dus voor de stijging van de prijs van 'de smokkelwaar'. Het leidt tot meer ongedocumenteerden die willen binnenkomen, waardoor de later in te zetten asielpcedure moeilijker en langduriger wordt en het systeem verstopt dreigt te raken.

Asiel aanvragen is niet strafbaar, maar een wettelijk recht. Om te komen tot het wettelijk recht een asielaanvraag te doen zijn nu mensonterende en extreem gevaarlijke obstakels opgeworpen. Sinds 1995 zijn bijna 23.000 migranten, die in de EU asiel wilden vragen, omgekomen. Daarom is er op dit gebied dringend behoefte aan leiderschap, een visie en het werken aan een oplossing.

Laten we het probleem onder ogen zien en naar oplossingen kijken.

Richt veilige asielaanvraagplekken buiten de EU op, waar relatief snel uitsluitel gegeven kan worden over de haalbaarheid van asiel. Zorg voor een goede, veilige asielroute door Europa naar de landen waarvoor asiel is aangevraagd. Behoud de open grenzen binnen de EU en red zo het Schengen-verdrag. De-criminaliseer ongedocumenteerde migratie. Het is een mensenrecht om zonder papieren te vluchten (soms kan het niet anders) en asiel aan te vragen. Geef vluchtelingen een tijdelijk visum en laat ze in afwachting van hun asielaanvraag al direct participeren in de samenleving en profiteer van hun kennis, kwaliteiten en competenties. Ontwerp een rechtvaardig systeem van trapsgewijze opbouw van nieuwe rechten (stemrecht, sociale rechten enz.) en informeer de migranten over hun plichten (grondwet en overige wetten, lokale en nationale gebruiken en het leren van de taal enz.). Overweeg een sociale dienstplicht voor de nieuwkomers in te voeren via het opzetten van leerwerkprojecten.

Gelukkig beseft vrijwel iedereen dat het in dit debat over het vluchtelingenvraagstuk van belang is dat iedereen in alle vrijheid zijn visie mag geven. Al lijken soms de wat ruwere mores de overhand te krijgen. Tegen de tirannieke en vooral onredelijke medeburgers moeten we ons blijven verzetten. Want, om de woorden van H.M. van Randwijk maar weer eens in herinnering te brengen: "Een volk dat voor tirannen zwicht, zal meer dan lijf en goed verliezen, ... dan dooft het licht."

Europa 1

Frankrijk

De populariteit van het Front Nationaal (FN) neemt toe sinds Marine Le Pen het leiderschap van deze partij van haar vader heeft overgenomen in 2011. Begin december 2015 behaalde dit Front Nationaal (FN) met ongeveer 28% de meeste stemmen in de eerste ronde van de regionale verkiezingen. Ofwel, meer dan zes miljoen kiezers kozen voor het Front National. De Parti Socialiste van François Hollande behaalde slechts 23,5% en de Republikeinen van Nicolas Sarkozy behaalden 27%. Is het de kracht van het programma van het FN, of ligt het aan de zwakte van de andere twee partijen, dat we er mee rekening moeten houden dat het FN van Marine Le Pen wellicht straks het Élysée binnentrekt?

De aanslagen op Charlie Hebdo en van 13 november hebben de thema's immigratie en veiligheid in het centrum van het politieke debat gezet. Blijkbaar sympathiseren steeds meer inwoners van Frankrijk met de standpunten die het FN inneemt. De partij is voor veel meer Fransen acceptabel geworden sinds Marine Le Pen duidelijk afstand heeft genomen van de extreme uitspraken van haar vader

Jean-Marie, die het systematisch ombrengen van de Joden in de Tweede Wereldoorlog slechts een detail in de geschiedenis noemde. Toch lopen er nog wel enkele extremisten in het FN rond. Zoals het nichtje van Marine (de kleindochter van Jean-Marie Le Pen), Marion Maréchal-Le Pen, die niet antisemitisch, maar wel voor het invoeren van de doodstraf is en als de grote rising star in de partij wordt gezien, al verloor zij in haar kiesdistrict Provence-Alpes-Côtes d'Azur. Ook Marie Le Pen's rechterhand Florian Philippot (stemdistrict Alsace-Champagne-Ardenne-Lorraine) is aan een ware opmars bezig.

Ook al krijgt het FN niet voldoende stemmen en de macht in de komende jaren, de gevestigde partijen in Frankrijk worden onder invloed van de gestage opmars van het FN eurosceptischer plus immigrantonvriendelijker en daarmee terughoudender in hun Europese ambities. Of, anders gezegd, Frankrijk zal steeds minder een vooruitloper of trekker van de Europese kar worden en als het even kan met de voet het integratieproces afremmen. De schuld van deze politieke aardverschuiving wordt daarbij geheel bij Brussel gelegd. Komt er een Frexit?

Engeland

Het Verenigd Koninkrijk behoorde aanvankelijk niet tot de oprichtingsstaten van de EGKS, Euratom en EEG, later verenigd in de Europese Gemeenschap (EG). Altijd heeft Groot-Brittannië gepaste afstand gehouden tot de Europese Unie (EU). Nog steeds doen de Engelsen niet mee aan de Euro en koesteren daarentegen hun Pond. Er leeft nogal wat scepticisme, argwaan en kritiek in het VK op de EU bij alle politieke partijen. Nogal wat MP's (Members of Parliament) pleiten fel voor uittreden, een Brexit. Prime Minister David Cameron wil volgend jaar (uiterlijk 2017) een referendum over het lidmaatschap van de EU. Tenzij de EU zich zal 'omvormen'. Hoe dat 'omvormen' er moet uitzien is onduidelijk. Met het houden van een referendum heeft Cameron een aardig drukmiddel in handen om de door hem zo gewenste wijzigingen aan de orde te stellen. Hoe dit gaat aflopen is uiterst onzeker. Hier speelt ook de toelating van immigranten uit de tentenkampen rond de ingang van de Kanaaltunnel een rol.

Duitsland

Was de Bondsrepubliek Duitsland ooit een van de meest pro-Europese staten, sinds kort is het tij daar duidelijk gekeerd. Veel partijen en politici zetten zo hun vraagtekens bij de verdere Europese integratie en een anti-Europapartij zou wel eens bij de volgende nationale verkiezingen veel zetels kunnen veroveren. Duitsland heeft er zo langzamerhand ook geen zin meer in om als 'Zahlmeister' voor alles wat er verkeerd gaat te moeten opdraaien. Aan de opnamecapaciteit van vluchtelingen komt in dit Duitsland ook ooit een eind.

Griekenland

Over Griekenland kunnen we kort zijn. Er vindt nu een enorme herstructurering van de Griekse economie plaats. Dat alle economische indicatoren teruglopen viel te verwachten. Het proces van herstructurering heeft zijn tijd nodig. Misschien zien we pas over vijf of tien jaar resultaten. Van een Grexit zal voorlopig wel geen sprake zijn,

want dat wordt door iedereen als een 'afgang' voor de EU ervaren. Inderdaad, we houden een slag om de arm in dit dossier, want niets is zo onvoorspelbaar als de Griekse politiek.

Europa 2

Federalisten versus Soevereïnisten

De Europese Unie wankelt al jaren van crisis tot crisis. Al jaren vinden steeds meer burgers in Europa dat het met 'Europa' wel een tandje minder kan. Maar de liberaal-, sociaal- en christendemocratische partijen in het Europees Parlement streven al jaren naar een beter functioneren van de Europese Unie (EU) en zien daarvoor slechts als oplossing een federaal Europa. De Belgische liberaal Verhofstadt is van dit streven de woordvoerder en verpersoonlijking. En het is nog juist ook dat de EU beter moet functioneren. Maar of het nu het moment is om van de Europese Commissie een Europese Regering te maken en de Europese Ministerraad om te vormen in een soort Europese Senaat, is nog helemaal de vraag. In het komend half jaar zal Nederland het voorzitterschap van de EU bekleden en wellicht worden geconfronteerd met zoiets als een 'federaal voorstel'. Gezien de in nogal wat lidstaten levende anti-Europa sentimenten zal een dergelijk wijzigingsvoorstel niet direct veel enthousiasme opwekken. Wanneer dit voorstel ook nog eens toestemming behoeft van de nationale parlementen kan het ook nog onderwerp worden van een referendum. Dit kan zomaar leiden tot afwijzing van deze verdragswijziging door Denemarken, Groot-Brittannië, Nederland, Frankrijk en Duitsland. En dan staat de EU te kijk als een mislukte poging van integratie.

Het kan ook anders. Een hechtere aaneensluiting van enkele lidstaten, waardoor we Europese integratie in fases, een eersteklas- en tweedeklaswagon, krijgen. Die twee wagons rijden dan weliswaar over dezelfde Europese rails, maar de staten die in de eerste wagon zitten zijn dus méér 'Europees geïntegreerd' dan de staten die nog zitten in de tweedeklaswagon. Het Nederlands voorzitterschap zal, als dit thema op de rol komt, het nog moeilijk krijgen. Als het thema al op de rol komt. En hoe het thema wordt geformuleerd. Want nog niemand weet wat men nu precies gaat voorstellen, hoe precies dat 'betere Europa' er moet gaan uitzien.

In Nederland zijn er twee opvattingen over hoe het verder moet met dat verenigd Europa.

De federalisten dragen sinds het einde van WO II het idee uit dat we, om te voorkomen dat er nieuwe oorlogen in Europa uitbreken, moeten werken aan de Verenigde Staten van Europa op federale basis. In de federalistische visie gaat dat stap voor stap. Via de gemeenschappelijke markt voor kolen en staal (EGKS) en de nieuwe energie (EURATOM) en een gemeenschappelijk landbouwbeleid (zodat de voedselvoorziening veilig gesteld is en geen reden voor oorlog kan opleveren) wordt de grondslag gelegd voor de EEG en later de EU. Deze federalisten zien de oprichting van de bankenunie om de eurocrisis te beteugelen als het bewijs dat met vele kleine stapjes het grote doel van de Verenigde Staten van Europa kan en moet worden bereikt. Wat de zwartkijkers en notoire pessimisten ook beweren, het proces van integratie gaat

onverdroten voort, aldus de federalisten.

De soevereinisten (verzamelterm voor de anti-Europeanen, zoals de initiatiefnemers van het raadgevend referendum over het Associatieverdrag tussen Oekraïne en de EU, Geen Peil/Geen Stijl, het burgercomité EU), zien 'Brussel' als de bron van alle kwaad en zien niets in de Europese Unie (kost ons teveel en wat ze daar doen moeten en kunnen we ook in eigen land regelen).

Wat de federalisten en soevereinisten gemeen hebben is de overtuiging dat de begrippen democratie en rechtsstaat alleen binnen het verband van een soevereine staat tot bloei kan komen. Het hoogste rechtsprekende orgaan van de EU, het Hof van Justitie in Luxemburg, heeft in 2014 in een uitspraak onderstreept dat de EU niet als een staat beschouwd kan worden. Volgens het Verdrag van Lissabon (de quasi-grondwet van de EU, zonder dat het die naam draagt) dient de EU wel als een representatieve democratie te functioneren. Het kenmerk van het Verdrag van Lissabon is dan ook dat het de EU inricht als een democratie, zonder dat het een 'staat' is. De soevereinisten willen daar niet aan. Zij willen terug naar het verleden toen de wereld nog was opgedeeld in volkomen zelfstandige soevereine staten en samenwerkende organisaties van staten niet democratisch waren.

Het gaat dus tussen de federalisten en soevereinisten om de vraag of het proces van de Europese integratie moet uitmonden in óf de totstandkoming van een soevereine Staat Europa (de federalisten) óf de vorming van een Europa van soevereine Staten (de confederalisten). Of, anders gezegd, want dit is in feite een oeroud thema: de federalisten streven een Europese Bondsstaat na en de soevereinisten streven naar een Statenbond Europa.

De EU is geen soevereine Staat Europa en vormt ook geen Europa van soevereine Staten. Deze EU is iets 'in between'. Sinds het Verdrag van Maastricht zijn de burgers van de lidstaten ook burgers van de Europese Unie. Maar de stap van een gemeenschappelijke markt naar een gemeenschappelijke (Europese) democratie is (nog) niet volledig gezet. Volgens de theorie zou deze 'in between'-EU niet kunnen werken, doch in de praktijk werkt zij wel en proberen de aanvragers van het raadgevend referendum een stok tussen de spaken van het Europese wiel te steken. Niet beseffende dat zij het vrijheidslievende volk van Oekraïne, dat zich met veel moeite ontworsteld heeft aan het dictatoriale juk van Poetin, in de steek laten en in feite steun aan Poetin verlenen in zijn poging Oekraïne als vazalstaat in te lijven. Hun bewering dat het associatieverdrag wel binnenkort zal uitmonden in een lidmaatschap van de EU stoelt nergens op. Een associatie is nu eenmaal geen toegangsticket tot entree, een zekerheid om lid van de EU-club te mogen worden.

Klimaat

In de stad van de Verlichting, in de Lichtstad, de stad waar eens de Zonnekoning liep ..., is dan een 'Klimaatakkoord' gesloten. De Aarde mag niet meer dan 2 graden opwarmen. Niet meer dan 2 graden boven wat? De huidige temperatuur? Als dat zo is accepteren de landen, de wetenschappers en regeringen dat de Aarde al een forse

opwarming heeft ondergaan in de afgelopen eeuw. Het streven van de Klimaatop van Parijs had moeten zijn dat de gemiddelde temperatuur van de Aarde moet teruggaan naar het niveau van de jaren twintig en dertig van de vorige eeuw. En wel op zo kort mogelijke termijn. Dat zou betekenen dat we de Aarde in een betere staat dan nu aan onze kinderen kunnen doorgeven. Het enige juiste bewijs van een goed klimaatbeleid (voor zover dat mogelijk is) zou het weer aanvriezen van de ijskappen op de polen en de ijsmassa op Groenland. Maar de Klimaatop heeft zich neergelegd bij de huidige opwarming die al verontrustend hoog is en accepteert dat dit proces van opwarming nog doorgaat. Voor wie zich echt zorgen maakt om de opwarming van de Aarde is dit klimaatverdrag een capitulatie voor de verdere roofofbouw op de Aarde. In het klimaatverdrag valt nergens te lezen dat per direct de verdere ontbossing wordt gestopt en dat die delen van het Amazone-regenwoud (en andere ontboste gebieden) weer met rust worden gelaten en dat de groei van het oorspronkelijke bos zal worden bevorderd.

Energie

Het grote probleem van deze Aarde is dat we verslaafd zijn aan energieconsumptie. Onze miljoenen auto's, vliegtuigen en schepen slurpen de ooit oprakende olie (en alle producten die daarvan worden gemaakt) gulzig op. Elektriciteitscentrales gebruiken ons ooit oprakend aardgas evenzo gulzig, ook al worden ze zuinig genoemd. Maar subsidie op die producten die ons juist duurzaam energie kunnen leveren (zonnepanelen, windmolens, getijden-energie en Aardwarmte-energie) worden juist verlaagd of afgeschaft.

Zeker is dat de energiemaatschappijen, zolang zij hun kaarten op olie- en gaswinning zetten, de slag verloren hebben. Ze beseffen het alleen nog niet. Opdat het licht niet langdurig uitgaat zouden we juist in Nederland alle kaarten moeten zetten op de verdere ontwikkeling van zonne- en windenergie. Maar ook voor een veilige en relatief schone energie gewonnen uit nucleair materiaal mogen we onze neus niet meer ophalen. Het moet mogelijk zijn om betrekkelijk goedkoop meerdere eenvoudige atoomcentrales te bouwen.

Wanneer we niet veel meer inspanning leveren op het veilig stellen van de productie van schone energie dragen we ongemerkt en op de lange duur bij aan een of meerdere oorlogen die eigenlijk slechts gevoerd worden om het bezit van gemakkelijk te produceren energie. Zonder pessimistisch te zijn, maar in de geschiedenisboeken die over twee eeuwen geschreven worden valt wellicht te lezen dat in deze en komende jaren de gevoerde oorlogen genoemd worden: 'Energieoorlog 1, 2, 3 enz'. Geen opwekkend vooruitzicht. Inderdaad.

IS

We hoeven niet te filosoferen over de bombardementen op de stellingen en veroverde gebieden van IS. Die bombardementen vinden plaats. En het effect is nul komma nul op IS en groot op de huizen, straten en woonwijken. IS is niet te verslaan met raketten en bommen.

Na de oorlogen in Afghanistan en Irak wil Amerika geen

'boots on the ground'. En andere Europese landen laten het wijselijk uit hun hoofd, zonder gedekt te zijn door het superieure Amerikaanse materieel, ook maar een stap in deze uitgestrekte zandbak te zetten. Het hand- en voetenwerk op de grond wordt overgelaten aan de Koerden die de regio met al zijn gevaren beter kennen. Dit komt ook omdat de westerse landen per terugkerende post geen bodybags willen meenemen. Ook omdat er geen rechtvaardiging voor een politionele actie te verkrijgen valt bij de Verenigde Naties. Dat komt doordat dit verraderlijke diplomatieke moeras onoverzichtelijk is en niet uit duidelijk twee partijen bestaat die tegenover elkaar staan.

President Assad moet weg (vindt het Westen), maar hij vecht wel (soms) tegen IS, wekt althans de indruk dat zonder zijn (gedeeltelijke) greep op Syrië het onmogelijk is IS effectief te bestrijden. Dan zijn er nog wat loslopende milities (of vrijheidsstrijders) die én Assad bevechten én IS van het lijf moeten houden. Vervolgens zijn er de Koerden die IS bevechten en in hun rug de Turken ook nog van het lijf moeten houden. Tussendoor lopen allerlei lijntjes naar Irak, vanwaar merkwaardige krijgsheren of deserteurs (maar zo zien ze dat zelf niet) ook nog een deuntje meeblazen. Boven deze flink gevulde circuspiste vliegen dan ook nog de Russen, die op zoek zijn naar een warme haven en die juist de milities aanvallen die Assad bevechten, en wanneer zij te dicht bij of over de grens van Turkije komen ook nog uit de lucht worden geschoten. Nee, dit is geen duidelijke twee of drie fronten tellende oorlog, dit is een conflict waarbij het front overal en nergens ligt. Waarbij de vriend van de vijand de ene dag wel en de volgende dag niet je bondgenoot kan zijn. Om het allemaal te begrijpen, wat eigenlijk onmogelijk is, zouden we ook nog moeten uitpluizen waar de in dit gebied olie en waar andere grondstoffen naar toe gaan en wie dan de ontvangers of helers daarvan zijn en wie de opbrengsten daarvan opstrijken. Kortom, we vallen in herhaling, dit is een verraderlijk diplomatiek en militair moeras waarin je je niet moet willen wagen. Maar het is juist de wens van IS en El Quada dat de westerse en Amerikaanse troepen invallen en een grondoorlog beginnen. Want IS wil de westerse militairen op eigen grondgebied in hinderlaag na hinderlaag lokken, uitputten en uiteindelijk de nekslag geven. Juist bij IS leven de beelden van de laatste Amerikanen die aan het einde van de Vietnamoorlog met helikopters van het dak van de ambassade gehaald moesten worden.

Laten we het hebben over de oorzaak van de terroristische aanslagen hier, soms gepleegd of opgeëist door IS. Dan moeten we het hebben over de islam. Volgens de Belgische premier Michel hebben de terroristische aanslagen in Parijs niets te maken met de islam, een vredelievende godsdienst met een boodschap van verdraagzaamheid en liefde. Is dat zo?

De islam is ingebed in de geschiedenis van de monotheïstische traditie en bouwt voort op de joodse en christelijke cultuur. Lezing van zowel de Thora, de Bijbel en de Koran levert talloze voorbeelden van mensonterende gruwelen op. Deze boeken leveren echter niet het argument op om de mensenrechten op de meest flagrante wijze met voeten te treden en de verantwoordelijkheid af te schui-

ven op een hogere autoriteit. Onze maatschappij heeft zich sinds het schrijven van deze boeken verder ontwikkeld. Miljarden gelovigen lezen (dagelijks) in deze heilige boeken en gaan toch niet over tot het afknallen van mensen die cartoons tekenen, op een terras zitten of een concert in Le Bataclan bezoeken.

Zeker is dat religie (ongeacht welke) positieve morele waarden en ethisch handelen aanmoedigt. Maar religie is niet nodig voor het ontwikkelen van een hoogstaande moraal. Kinderen hoeven geen goddelijke ethische richtlijnen, noch bovennatuurlijke dreigementen of beloftes om uit te groeien tot volwassenen die zich moreel verantwoord gedragen.

De vraag of de islam ten grondslag ligt aan de terreurdaden of juist een vredelievende godsdienst is, is cruciaal. Dat de religie van de islam een rol speelt valt niet te ontkennen. Maar het is niet de enige en belangrijkste verklarende factor van de in Parijs uitgeoefende terreur. Maar het is wél degelijk een factor, beste premier Michel! Religie is een voorwendsel voor geweld en dekmantel om de werkelijke motieven te verhullen. Dat er 72 rondborstige maagden op de zelfmoordterrorist wachtten, daar gelooft niemand in.

Kom niet aan met het argument dat we de aanslagen zelf hebben uitgelokt! Want dat ontbreekt er nog aan. Het verwijten dat we geen de profeet beledigende prentjes hadden moeten maken en afdrukken en door dit toch te doen we de ellende over onszelf hebben afgeroepen is te gek voor woorden. Als we ophouden met die beledigende prentjes afdrukken, dan zouden de gemoederen wel tot bedaren komen. Dat is de wereld echt op zijn kop zetten. Want spotprenten over alles en iedereen publiceren hoort nu eenmaal bij onze westerse cultuur en als je ervoor kiest hier te wonen moet je deze massale zelfspot voor lief nemen. Ook nu nog zijn er genoeg die denken dat als we ophouden met IS te bestrijden het plegen van terroristische aanslagen wel zal ophouden. Zij die dit beweren begrijpen niets van de expansionistische en apocalyptische visioenen van de jihadistische ideologie. De harde waarheid is dat de fanatici van IS leven in een parallel universum, waarin de schepper van hemel en aarde hen opdraagt een kalifaat te stichten, de sharia in te voeren en de gehele wereld gewapenderhand te veroveren. En dat alles moet nu met het oog op de naderende finale, met de Messias (Mehdi) en de Satan (Dajjal) in de hoofdrol en een cameo voor een zekere Jezus (Jesjoea). Niet voor niets is de glossy van IS Dabiq genoemd, want Dabiq is de plaats waar de stoottroepen van IS de legers van Rome definitief in de pan zullen hakken.

Zolang we nog geloven dat IS onderhandelbare eisen stelt, dat ze met terroristische aanslagen onze militaire interventies wil afschrikken en dat we vrede zullen krijgen als we ze een lapje grond 'gunnen' waar zij hun Kalifaat kunnen inrichten en dan de rust weerkeert, zolang leven we in een waanwereld. Want deze blinde fanatici streven naar het vernietigen van alles wat zich niet schaart onder de zwarte vlag van IS.

De cruciale vraag is hoe mensen zo ver kunnen komen dat hun normen en waarden zo kunnen veranderen dat ze overgaan tot het plegen van terroristische gruweldaden.

VN-Klimaattop: COP21 Parijs: Komt er dan eindelijk een wereldakkoord?

door Bashir Mahtab, WFBN-stagiair

(dit artikel werd geschreven tijdens de Klimaattop die duurde van 30 november tot 11 december)

President Obama: "Ik ben hier persoonlijk gekomen als leider van 's werelds grootste economie, en de op een na grootste vervuiler. Om te zeggen dat de VS erkent dat het problemen heeft veroorzaakt en dat we er iets tegen zullen doen".

François Hollande "Het gaat om de toekomst van onze planeet, de toekomst van het leven".

De 21ste Klimaattop van de Verenigde Naties begon dit jaar met een minuut stilte, voor de slachtoffers van de aanslagen in Parijs eerder dit maand. President François Hollande van Frankrijk opende de conferentie met mooie woorden. "Ik kan de strijd tegen terreur niet los zien van de strijd tegen klimaatverandering". Het zijn twee wereldproblemen die we moeten aanpakken". "We moeten voor onze kinderen een wereld vrij van terreur achterlaten, een wereld die vrij is van catastrofes". "Een leefbare wereld". In het Franse plaatsje Le Bourget zijn er op dit moment wereldleiders, staatshoofden, delegaties, NGO's, en multinationals bijeengekomen om tot een wereldakkoord te komen dat klimaatverandering tegen zal moeten gaan. De Klimaattop is maandag 30 november begonnen en zal duren tot vrijdag 11 december 2015.

De VN-conferentie is alweer de 21ste bijeenkomst van de Conference of the Parties (COP21) en de 11e vergaderingssessie van de Meeting of the Parties (CMP 11). De VN-Klimaattop COP21, zoals de conferentie officieel wordt genoemd, is onderdeel van het UNFCCC (United Nations Framework Convention on Climate Change), en wordt bijgestaan door het wetenschappelijke comité van de Verenigde Naties, IPCC (Intergovernmental Panel for Climate Change). Het doel van de Klimaattop is om tot maatregelen te komen dat er voor moet zorgen dat de temperatuur op aarde niet verder stijgt dan 2 graden Celsius. Of het ze gaat lukken is maar de vraag, wel hebben de wereldleiders aan het begin van de Klimaattop al benadrukt dat dit de grootste en belangrijkste klimaatconferentie zal zijn die er ooit is geweest.

Voordat de Klimaattop van start is gegaan zijn er wetenschappers en andere sceptici opgestaan die beweren dat de doelstelling van de Klimaattop niet gerealiseerd zal worden komende eeuw. Ze zijn van mening dat ook al slagen de onderhandelsteams van landen erin om tot een akkoord te komen, dit er niet toe zal leiden om de stijging

Dat komt door radicalisering. Een proces dat zich soms razendsnel kan voltrekken. Radicalisering is een proces van simplificatie van oorzaak en gevolg, waarbij complexe processen van maatschappelijk onrecht gereduceerd worden tot een simpel causaal verband. Ineens komt de opvatting boven dat de werkloosheid, het opgejaagd worden door de politie of welk onrecht ook veroorzaakt wordt door deze verderfelijke westerse wereld. En dat de bewoners van deze westerse maatschappij, verantwoordelijk voor alle ellende in de wereld, slechts ongelovige varkens zijn. Mensen reduceren tot ongelovige varkens, gecombineerd met een aangeleerde walging voor varkensvlees, maakt het ineens een stuk gemakkelijker om wat onschuldige mensen af te knallen. Want die vrolijke en van het leven genietende mensen/varkens zijn de schuld van alle (ondergane) ellende. Wanneer een aldus denkend individu stress ervaart, met alle gevolgen in het endocriene stelsel, kan dit individu op een gevaarlijke rand brengen, zoals het plegen van zelfmoord, gevaarlijk agressief gedrag of het zich aansluiten bij een radicale groepering. Vooral dat laatste, aansluiten bij een radicale groepering, is aantrekkelijk omdat daar de verschoppeling wel de zo verlangde erkenning krijgt. Het enige middel tegen radicalisering is een reële dialoog, een voortdurende stroom aan nuancering van de radicale denkbeelden en goed onderwijs. En daar ontbreekt het ernstig aan. In bepaalde wijken in Brussel (en enkele andere Belgische steden) gaan heel veel meisjes al met 11 of 12 jaar van school en volgen verder geen enkele vorm van onderwijs. In deze wijken spijbelen de jongens in die leeftijd massaal en worden verder door 'de straat' gevormd. Geen enkele instantie voelt zich geroepen om daar verandering in te brengen en te zorgen dat al deze jongeren tot minstens hun 18e jaar onderwijs genieten en een vak leren. Juist uit deze wijken vertrekt de ene na de andere jongere naar Syrië, omdat ze onze wetten en levenswijze verachten. Omdat ze zich buitengesloten voelen.

De vraag is dan ook: waar is het goede onderwijs voor iedereen? Zodat zij zelfstandig en kritisch leren denken en tegenargumenten hebben voor radicalisering. Zodat ze 'ingesloten' worden, in plaats van zich 'buitengesloten' voelen. Zodat ze structuur en perspectief krijgen en de schouders eronder willen zetten. Via het onderwijs en maatschappelijke structuren moeten we duidelijk maken dat we racisme en neerbuigendheid niet accepteren. We moeten het gevoel versterken dat we gemeenschappelijke waarden delen. Ook de politie en de gerechtelijke macht moeten zich eens flink achter de oren krabben. Zolang jongeren die in de fout zijn gegaan door gebrek aan mankracht bij de gerechten hun straf ontlopen zullen ze nergens respect voor hebben. De jongeren moeten op hun verantwoordelijkheid worden gewezen en leren de gevolgen van hun daden te overzien. Hebben we de moed daar nu daadwerkelijk mee te beginnen? Dus geen rechtbanken sluiten - maar eerder nog een paar openen, meer geel-zwart (politie) op straat als wijkagent en het jongeren-, wijk- en buurtwerk niet de nek omdraaien, maar juist bevorderen en de scouting moet hard aan de bak om onder de nieuwkomers leden te werven.

temperatuur op aarde niet verder te laten stijgen dan 2 graden Celsius. Simpelweg vanwege het feit dat de voornemens van landen om de uitstoot van broeikasgassen te verminderen, niet voldoende is om opwarming van de aarde tot 2 graden te beperken. Overigens betekent dit niet dat de Klimaatop niet tot een wereldakkoord kan leiden, waarin landen overeenstemming hebben bereikt over gezamenlijke maatregelen die voor ieder land gelden om klimaatverandering tegen te gaan.

Er zijn echter wel een aantal knelpunten die een mogelijk wereldakkoord in de weg staan. Allereerst is er onduidelijkheid over de exacte formulering van het akkoord. Er moeten vragen beantwoord worden, zoals hoe zo'n akkoord er uit moet zien. En hoe formuleer je een wereldakkoord met maatregelen dat geldig is voor alle landen? Vervolgens, is het nog compleet onbepaald hoe de controlemechanismen er uit gaat zien. Hoe worden landen gemonitord en gecontroleerd zodat het akkoord met maatregelen wordt nageleefd? Dan is er nog de vraag van financiering. De kleinere armere landen zijn van mening dat de grote rijke landen meer moeten financieren. Kortom, hoe klimaatverandering tegen gaan en tegelijkertijd alle landen tevreden stellen?

Is het überhaupt mogelijk, in de wereld waarin elk land eigenbelangen heeft, om tot een gezamenlijke oplossing te komen tegen klimaatverandering? Is er reden voor optimisme? Is het wel reëel dat de Klimaatop in Parijs als een herkansing wordt gezien voor alle voorgaande twintig klimaatoppen? Of zijn we op weg naar een 22ste herkansing? Wellicht zullen we deze kritische vragen op dit moment niet kunnen beantwoorden, en zal de klimaatop Parijs niet tot een akkoord leiden waarin de voorgestelde doelstellingen worden bereikt. Wel is er een wereldakkoord om klimaatverandering tegen te gaan binnen handbereik als onderhandelaars erin slagen om overeenstemming te vinden over de knelpunten.

Achtergrond

Svante Arhenius (1859-1927), was een Zweedse wetenschapper die als eerste in 1896 ontdekte dat er een relatie bestaat tussen broeikasgassen in de atmosfeer en de stijging van de temperatuur op Aarde. Volgens Svante Arhenius, zou een verdubbeling van CO₂ uitstoot, de temperatuur op Aarde met 5 graden opwarmen. Thomas Chamberlain (1843-1948), een Amerikaanse geoloog, ontwikkelde een theorie waarbij, ook hij de bevindingen van Svante Arhenius bevestigde. Beiden concludeerden dat de mens als belangrijkste oorzaak gezien kan worden voor de temperatuurstijging van de Aarde. Hun bevindingen werden in de decennia volgend voornamelijk genegeerd en pas in 1987 werd het bevestigd dat toevoeging van menselijke activiteiten (CO₂ in de atmosfeer) de temperatuur op Aarde laat stijgen.

Hoe werkt dit? Van nature komen er broeikasgassen deeltjes zoals CO₂ en waterdamp voor in onze atmosfeer. Deze deeltjes houden van nature zonne-energie vast, waardoor de temperatuur kan stijgen. Dit proces wordt

ook wel natuurlijke broeikas effect genoemd. Echter, er zijn sinds de industriële revolutie meer broeikasgassen de atmosfeer in geholpen door menselijke activiteiten, zoals verbranding van fossiele brandstoffen en het op grote schaal kappen van bossen voor landbouwgrond. Hierdoor is er in de afgelopen 140 jaar, 40 procent meer CO₂ in de atmosfeer dan voorheen; zoveel CO₂ in de atmosfeer is er in de afgelopen 800.000 jaar niet geweest! Dit heeft er toe geleid dat 14 van de afgelopen 15 jaar de warmste jaren waren die ooit gemeten zijn op Aarde. De temperatuur op Aarde is thans dan ook 0.9 graden warmer dan 140 jaar geleden.

De mens en klimaatverandering

Dat klimaatverandering meer is dan een natuurlijk fenomeen is wel duidelijk. Niet voor niets werd er tijdens de eerste Wereldconferentie over klimaatverandering in Geneva 1979, het veranderende klimaat door de Verenigde Naties omschreven als "verandering van het klimaat die direct of indirect kan worden toegeschreven aan menselijke activiteiten, die de samenstelling van de atmosfeer wijzigen en die zich toevoegt aan de veranderlijkheid van het natuurlijke klimaat en met vergelijkbare periode kan worden waargenomen". In andere woorden, de mens wordt pas sinds de jaren '70 en '80 van de vorige eeuw als nummer 1 veroorzaker gezien van klimaatverandering.

Sterker nog, de meeste wetenschappers zijn het er over eens op dit punt. Er zijn maar enkele wetenschappers die theorieën hebben bedacht waarin de mens niet als belangrijkste oorzaak voor klimaatverandering wordt gezien. Deze wetenschappers focussen zich op andere oorzaken zoals vulkaanuitbarstingen, extra zonneactiviteit, continentenverschuivingen en verzwakkende passaatwinden. Deze natuurlijke invloeden op klimaatverandering zijn zeker waarneembaar vandaag, alleen hebben menselijke invloeden op het klimaat verreweg het meeste gewicht. Veel wetenschappers vinden het ook vreemd dat dit kleine aantal sceptische wetenschappers zoveel (relatief gezien) aandacht krijgen in de media. Hierdoor kan er een gevoel van twijfel ontstaan bij het publiek over de menselijke invloeden op het klimaatverandering wat de zo benodigde bijdrage van mensen om klimaatverandering tegen te gaan niet ten goede komt. Gelukkig is de IPCC (Intergovernmental Panel for Climate Change) dat is opgericht in 1983 door UNEP (United Nations Environment Programme) vrij helder als het aankomt op de oorzaken van klimaatverandering. De mens is de belangrijkste oorzaak voor opwarming van de Aarde en diens gevolgen voor klimaatverandering.

Gevolgen Klimaatverandering

Klimaatverandering heeft allerlei gevolgen voor de natuur, het leven op Aarde, onze gezondheid en veiligheid, en voedsel en drinkwater. Allereerst stijgt de zeespiegel op Aarde omdat de Aarde opwarmt. Volgens sommige wetenschappers, zal de zeespiegel komende eeuw tussen de 60 en 90 cm gestegen zijn. De zeespiegel stijgt omdat

afgelopen dertig jaar is de helft van de ijskappen op de Noordpool gesmolten. Ook smelten de gletsjers op de Zuidpool en Groenland. Nederland staat op de twaalfde plek van de landen op de wereld die gevaar lopen voor overstromingen door de stijging van de zeespiegel. Omdat wij een rijk land zijn, en experts op het gebied van watermanagement kunnen wij gelukkig schuilen achter onze dijken, en overstromingen zoals in 1953 voorkomen. Desondanks kunnen wij niet eeuwig onze dijken verhogen. Op den duur zullen wij ook naar andere oplossingen op zoek moeten. De gevolgen wereldwijd zullen wel zichtbaar zijn door de zeespiegelstijging. We kunnen dit op dit moment al waarnemen, als we kijken naar de hoeveelheid overstromingen die plaatsvinden over de hele wereld. Het zijn voornamelijk de armere ontwikkelingslanden zoals de landen aan de westkust van Afrika en in Zuidoost-Azië die niet achter dijken kunnen schuilen. Andere gevolgen van de klimaatverandering zijn dat het in sommige gebieden op de wereld droger wordt en in andere gebieden natter. Dit heeft weer een aantal gevolgen zoals: tekort aan drinkwater en water voor irrigatie in gebieden waar het droger wordt, gevolgd door voedseltekorten met als gevolg honger en ondervoeding. Op wereldschaal betekent dit ook afname van de biodiversiteit en verzuring van de oceanen waardoor koraalriffen uitsterven. Ook komen er meer bosbranden en meer woestijnen en is er kans op meer en langere hittegolven.

Zijn we op weg naar een 22ste herkansing?

De klimaattop is nog steeds gaande, maar nu al zijn er geluiden dat het niks gaat opleveren. Althans niet de maatregelen die nodig zijn om de opwarming van de Aarde tegen te gaan. De Klimaattop in Parijs zal misschien niet weer een flop worden zoals de voorgaande de top in Kopenhagen, maar de doelstelling om de opwarming van de Aarde niet verder te laten stijgen dan 2 graden, is gewoon niet realistisch en het wereldakkoord waar men zo op hoopt zal er waarschijnlijk ook niet komen. Terecht dat de milieuorganisaties en de activisten in Parijs de druk opvoeren. Ze eisen dat wanneer landen daadwerkelijk de gevolgen van klimaatverandering voor mens, natuur, en Aarde willen voorkomen, de Aarde niet meer mag opwarmen dan 1,5 graden. De milieuorganisaties voeren ook de druk op omdat iedereen van mening is dat het nu moet gebeuren. Twintig klimaattoppen die niets hebben opgeleverd is gewoon te veel. "Geen woorden maar daden!", "Tijd voor actie!", "Wereldakkoord Nu!", zijn enkele slogans van deze milieuorganisaties.

Helaas, ook deze laatste poging zal niets opleveren. Hoe kan het ook anders, wanneer er invloedrijke landen aanwezig zijn die hun eigenbelang behartigen. Laten we India als voorbeeld nemen. India heeft als doelstelling tijdens de klimaattop om voor de belangen op te komen van de groeiende middenklasse in India, die ook graag een "luxe" leven willen met een auto en energievoordelige gas en stroom. Aan de ene kant terecht, waarom gezinnen in Europa wel en gezinnen in India niet? Aan de andere kant is het onterecht; waarom zou India gewoon niet de verantwoordelijkheid nemen en het juiste voorbeeld

geven aan andere landen? Ondertussen, tijdens de onderhandelingen, zijn er mensen over de hele wereld die denken: maar dit gaat toch helemaal niet over hoe de klimaatverandering tegen te gaan? Ook is intussen de smog boven de hoofdstad van China Beijing zo enorm toegenomen dat er nu geen code oranje maar code rood geldt.

Waar staat de WFBN?

Een van de speerpunten van de WFBN is de bescherming van ons milieu en het behoud van het ecosysteem voor de volgende generaties. Het spreekt dus voor zich waar de WFBN staat ten opzichte van de klimaattop in Parijs. Willen we het milieu beschermen en het ecosysteem behouden, zodat de toekomstige generaties ook nog van deze mooie groene planeet kunnen genieten, dan zal er een wereldakkoord moeten komen, met maatregelen ter realisatie van de doelstelling van de klimaattop in Parijs. Als we daadwerkelijk de ambitie hebben dan is er geen tijd voor nog een herkansing of halve maatregelen. Vanuit het federalistische zienswijze op de problematiek van de klimaatverandering, kunnen er een aantal dingen geconcludeerd worden. Allereerst zouden we in een federalistische wereld minder problemen gehad hebben om tot een akkoord te komen. Ten tweede zou er een wereldethiek zijn ontstaan waarbij mensen meer mondiaal denken dan nationaal of lokaal, en daardoor zou er meer empathie zijn voor de problemen die landen ondervinden die het hardst getroffen worden. Ten derde zou er een wereldwijde grondwet zijn met daarin regelgeving voor alle landen t.a.v. de bescherming van het milieu en het behoud van het ecosysteem, waardoor het aanpakken van CO₂-uitstoot vergemakkelijkt wordt.

Wat Nu?

Ja, er is nog hoop. Waarom? Omdat niet de klimaatconferenties de klimaatverandering zullen oplossen maar de mens, de burger zelf. Klinkt cliché-achtig, maar ja klimaatverandering tegengaan begint bij jezelf. Als we allemaal nou de stekker uittrekken, vaker de fiets pakken, of korter douchen dan dragen we ons steentje bij. Ook al zal dit samen met de Klimaattoppen nog steeds niet voldoende zijn om klimaatverandering tegen te gaan, er is nog altijd hoop. Hoezo? Omdat veeteelt veel nadeliger is voor het milieu, leven op aarde, onze gezondheid, veiligheid, voedsel en drinkwater. Je kan fietsen wat je wilt, maar minder vlees eten zal vele malen effectiever zijn om klimaatverandering tegen te gaan. Jammer genoeg is niet iedereen hiervan op de hoogte, en tot mijn grote verbazing is het niet eens een item op de agenda van de Klimaattop. Hoe dan ook, als de Klimaattop niet leidt tot het fors terugdringen van het uitstoot van fossiele brandstoffen, kunnen we nog altijd minder vlees eten.

Wessels, A., 'Thora, Evangelie en Koran: drie boeken, twee steden, één ver- haal'

Uitg. Kok, Kampen, 2011-3.

Boekbespreking door Frans Vermeulen

Anton Wessels begint zijn commentaar op de monotheïstische boeken niet bij 'de' Bijbel, niet bij 'het' evangelie, niet bij 'de' Koran, kortom niet bij teksten, maar bij gebeurtenissen, bij harde feiten, die mensen ervaren, in positieve of negatieve zin, en vaak ook allebei. Dat is de kracht van dit boek: het begint bij het intermediaire en het relationele: bij de historisch aanwijsbare tegenstellingen tussen mensen, die hun eigen context bepalen. Op de stoel waar jij op zit, kan ik niet zitten. Het eten dat jij consumeert, kan mij doen verhongeren. Als jij die baan krijgt, ben ik werkloos. En zo kun je tot in het oneindige doorgaan. Het menselijk leven op aarde schept dus op autonome wijze zijn tegenstellingen.

Daarna gaat Wessels de drie genoemde boeken behandelen, die alle drie een visie geven op bovenstaand probleem en die alle drie een oplossing willen aanreiken. Want tegenstellingen hoeven niet te leiden tot machtsvorming. De oplossing kan ook de andere kant uit: machtsdeling. Maar deze laatste oplossing is veel moeilijker: het vergt van de individuele mens spiritualiteit en bovendien moeten spirituele mensen dan de meerderheid vormen, of althans samen een omslagpunt kunnen bewerken. Zij moeten van de drie boeken één verhaal kunnen maken, waar verschillende mensen, met verschillende belangen, zichzelf in kunnen vinden. De drie boeken hebben dan pas succes. Niet eerder. Meestal blijven Thora, evangelie en Koran voor mensen 'gesloten' boeken, juist als ze denken de point begrepen te hebben. En dan heeft Antoon Wessels heel wat te vertellen.

Echter: zolang mensen in de tegenstellingen blijven hangen, kunnen ze het ene verhaal dat de drie boeken vertellen, niet horen/inzien/lezen. Zij denken dan dat de boeken zelf de tegenstellingen aanscherpen of zelfs veroorzaken: 'religie zet mensen tegen elkaar op', heet het dan. En: 'religie verzet zich tegen wetenschap'. Dat zijn kwalijke misverstanden die we moeten zien te overwinnen. "We": dat zijn mensen overal vandaan, gelovig of niet, in feite doet er dat niet toe. Het gaat om het diepe, welbegrepen eigenbelang: om het begrijpen van het wezen van het federalisme: jij bent mijn ik en ik ben jouw ik. En dus zijn we met elkaar verbonden, zelfs of juist als we elkaar het kot uitvechten. Bijvoorbeeld: Hitler heeft nooit begrepen dat hij de Joden nodig had voor zijn haat: letterlijk nodig had. Zonder hen was hij nergens en niets: ze waren zijn eten en drinken. Hij parasiteerde op hen.

Wessels heeft in zijn eerste hoofdstuk een overweldigende hoeveelheid historische gegevens bij elkaar gesprokkeld, die bewijzen hoezeer de mensheid zucht onder de gesel van de oorlog. In dat licht is het belangrijk om de vergelijking met de huidige wereldmachten aan te gaan en te kijken welke ontwikkelingen zich in dat machtsstreven in de loop van vele eeuwen hebben voorgedaan. Ongetwijfeld zou dan te begrijpen zijn dat de technische ontdekkingen - met name op het gebied van de wapenindustrie - voor een groot deel de veranderingen bepalen, meestal niet ten goede. De ontwikkeling van een kernwapen dat wel mensen doodt, maar gebouwen spaart, werd in de vorige eeuw, nota bene na de verschrikkingen van twee wereldoorlogen, als een vooruitgang gezien! Dat is de omgekeerde wereld. Zou het dan echt zo zijn dat oorlogservaringen mensen eerder op het verkeerde been zetten dan op het goede?

De vraag stellen is gemakkelijker dan ze beantwoorden, maar één ding is zeker: blijkaar is het de mens zelf die de voorwaarden schept voor haat en nijd, voor tegenstellingen en oorlog. Dit schept een paradoxale situatie, want kennelijk willen mensen de babylonische verwarring, die de 'aard van het beestje' eigen is, aanpakken door 'orde op zaken' te stellen. Anders gezegd: de mens wil zichzelf 'muilkorven' middels wetgeving en sancties. Maar de prijs daarvoor is hoog, té hoog: de gelijkwaardigheid van mensen moet daaraan worden opgeofferd. Zonder hiërarchie geen macht en zonder macht geen orde. Maar daar stiekem tussendoor - of openlijk en brutaal - willen individuele machthebbers ook de 'beloning' voor hun inzet: geld en goed, pracht en praal, eer en aanzien, vrouwen, luxe enblinde gehoorzaamheid.

Ik denk dat dit de achtergrond vormt van dit eerste hoofdstuk. Elke ijzervreter uit de geschiedenis meent dat hij het is die de roeping heeft om 'orde op zaken' te stellen; om menselijk leven zagezegd te beschermen tegen willekeur en onrecht. Oorlogen worden aangegaan om vrede en gerechtigheid te bewerkstelligen: een 'spierinkje' uitwerpen om een kabeljauw te vangen, met het hoge risico dat het net andersom is.

Het betoog van Wessels begint dus terecht bij de context om zijn boodschap in de werkelijkheid te kunnen plaatsen. De 'drie boeken' zouden nooit het licht hebben gezien, wanneer het paradijs op aarde onze alledaagse werkelijkheid zou zijn. Ze zijn per definitie alle drie tegendraads, maar tevens zijn ze ook symbolisch voor de 'ziekte' van de mens zelf, want hij is het die haat en nijd zaait, tegenstellingen en oorlog omarmt. Een tegenstelling kan echter niet bestaan bij de getallen 1 en 3, dat is te ingewikkeld. Nee, alleen het getal 2 schept de mogelijkheid van een tegenstelling. In het eerste hoofdstuk wil Wessels dit kennelijk bij de lezer inprenten. Vandaar de hoeveelheid gegevens over 'twee steden', Jeruzalem en Babel, over 'vriend en vijand', over 'zij' tegen 'wij'.

Om dit thema te illustreren geef ik als voorbeeld een film die door veel mensen aantrekkelijk werd gevonden: de animatiefilm 'The Lion King' (Disney, 1994). In die film

vieren alle dieren de geboorte van het leeuwenwelpje Simba, de 'kroonprins'. Wat kan er nog onschuldiger zijn? Natuurlijk doemt er dan ook een 'tegenstander' op: oom Scar, die zijn broer doodt en de macht over de dieren wil grijpen, want anders mist de film zijn clou. Het gaat zo gezegd over de strijd van het goede tegen het kwade, licht tegenover duisternis, legaliteit tegenover illegaliteit. En het kwaad is rakelings nabij: van je familie moet je het maar hebben! Maar Simba (= "Mozes"!) groeit op en weet zijn volk te redden. Ja, de film lijkt een bijbelse boodschap te hebben.

Maar pas op: dit is een uiterst kwalijke film! De leeuw is de 'goede koning' die zich presenteert als 'de dienaar des volks'. Hij wil vrede, recht en gerechtigheid voor allen, beweert hij. Zijn vijand wil echter 'alleen' de macht, die het volk in de vernieling helpt. Maar waarom dat zo is legt Disney niet uit. Het is dan ook volksbedrog: de 'goede koning' bestaat niet, zegt Wessels in zijn boek. Hij is een fantoom, een lokroep, een satan. Alle dieren in het dierenrijk moeten de leeuw hulde bewijzen, eer en gehoorzaamheid. De pressie komt niet aan het licht: de dieren kijken wel uit! (Zie: Noord-Korea, met 'alleen maar gelukkige mensen'). De interpretatie van Walt Disney is duidelijk geïnspireerd door de republikeinen van de VS. Die weten ook altijd precies wat goed voor jou is.

Het reële kwaad is niet de ander, niet de 'vijand', maar de kwade geest in jou zelf. 'The Lion King' geeft een bedrieglijke kijk op de menselijke werkelijkheid. Natuurlijk zijn er veel mensen die hun eigen verantwoordelijkheid graag aan de overheid laten. Dan zijn zij ervan af. Dan kun je ook heerlijk kankeren als het mis gaat. Veel mensen zoeken de luwte op. Dit geeft machthebbers van de weeromstuit het argument in handen om op de voorgrond te treden: "Als ik het niet doe, wie dan wel?" De machtverzamelaar en de machtweggever (excusez mes mots!) zijn dus allebei fout: zij gijzelen elkaar. De beschreven problematiek van oorlog en vrede vindt dus zijn wortel in de mens zelf. Het gaat om de zonde van het verzuim: we laten de boel de boel.

Toch blijft de vraag overeind waarom bijvoorbeeld een Alexander 'de Grote' (sic!) zich zoveel moeite getroostte om zoveel volken onder zijn gezag te plaatsen. In het algemeen (want het geldt voor hem, maar ook voor bijv. Caesar, Karel 'de Grote' (sic!), Napoleon, Hitler enz.) kun je dit niet louter gooien op 'machtsvorming', want dan herhaalt zich de vraag: "Waarom dan?" Het heeft, denk ik, te maken met de noodzaak om op Aarde 'orde op zaken' te stellen in relatie tot het recht, de veiligheid, de dagelijkse broodwinning en de opening naar een toekomst: de struggle for life. Bijvoorbeeld: als de handel stopt omdat roversbenden vrij spel hebben is het noodzakelijk om sancties te kunnen toepassen. Daar heb je een 'apparaat' voor nodig, dat je kunt vertrouwen. Gevoelens van wantrouwen, onveiligheid, angst en onzekerheid liggen dus volgens mij aan de wortel van de repressie. Deze gevoelens worden gedeeld door mensen, vermenigvuldigen zich, en zijn op een zeker moment onbeheersbaar. Dan breekt de 'pleuris' uit: geweld als vorm

van paniek. Steeds kom ik uit bij de conclusie dat de 'weeffout' niet in de structuren is gelegen, maar in de mens. Het éne verhaal gaat over hem/haar en god, die de mens vrij wil maken om zijn wereld tot bloei te brengen.

Moet ecocide naar het Internationaal Strafhof?

door Jan Willem van Leenhoff (n.a.v. VPRO Tegenlicht: Advocaat van de Aarde)

Er zijn wereldburgers die ecocide (destructie van het milieu) strafbaar willen stellen onder internationaal recht, als misdaad tegen de vrede. Ook onze Aarde heeft 'het recht op leven in vrede'. De huidige milieuwetgeving is bij lange na niet voldoende om de mondiale problemen het hoofd te bieden.

Op dit moment zijn er vier misdaden die voor het Internationaal Strafhof gebracht kunnen worden. Het gaat hier allemaal om misdaden tegen de menselijkheid, zoals genocide of oorlogsmisdaden. Misdaden tegen de Aarde zouden een volledig nieuwe categorie vormen. Plannen om ecocide als vijfde misdaad tegen de vrede aan te merken gaan al terug tot de jaren zeventig, met als oud-premier Olof Palme (Zweden) als grote voorvechter. Het lukte in de jaren negentig steeds bijna om ecocide toe te voegen als misdaad tegen de vrede, totdat de term in 1996 voorgoed van de agenda leek te gaan.

Men probeert de Verenigde Naties over te halen om ecocide alsnog strafbaar te stellen. Men begint met lobbyen bij kleine eilandstaten als Nauru en Palau, omdat die landen het hardst getroffen zijn door een van de belangrijkste misdaden tegen de Aarde: klimaatverandering.

Esperantovertaling:

Ĉu ekocido iru al la Internacia Kriminala Tribunalo?

Estas mondcivitanoj kiuj volas punendigi ekocidon (detruo de la vivmedio) sub la internacia juro, kiel krimon kontraŭ la paco. Ankaŭ nia Tero rajtas 'vivi en paco'. La nuna vivmedia leĝaro tute ne sufiĉas por kontraŭstari la tutmondajn problemojn.

Ĉi-momente estas kvar krimoj kiujn oni povas prezenti al la Internacia Kriminala Tribunalo. Ĉi tiuj koncernas krimojn kontraŭ la humaneco, kiel genocido aŭ militkrimoj. Krimoj kontraŭ la Tero formus tute novan kategorion. Planoj por konsideri ekocidon kiel kvina krimon kontraŭ la paco jam reiras ĝis la sepdekaj jaroj, kun la sveda eksa ĉefministro Olof Palme kiel granda pioniro. En la naŭdekaj jaroj oni sukcesis ĉiam preskaŭ pri la paco, ĝis la termino en 1996 spito ŝajnis malaperi por ĉiam de la agendo.

Oni provas persvadi Unuiĝintajn Naciojn tamen ankoraŭ punendigi ekocidon. Oni ekkampanjas ĉe la malgrandaj insulŝtatoj kiel Naŭro kaj Palaŭo, ĉar tiuj landoj estas trafataj plej forte de unu el la plej gravaj krimoj kontraŭ la Tero: klimatsanĝigxo.

WFBN-nota: De bevordering van een noodzakelijke wereldrechtsoorde

De WFBN-werkgroep Wereld Rechts Orde (WRO) had voor het jaar 2015 de taak op zich genomen om voor het einde van dit jaar een aanbevelingsdocument op te stellen om deze namens de WFBN aan te bieden aan de Verenigde Naties, de internationale, Europese en Nederlandse politiek, mensenrechtenorganisaties, NGO's en vele andere betrokkenen. Dit is inmiddels zo geschied. In de maand december 2015 is het document uitgestuurd.

Wij zijn van mening en delen de bezorgdheid van velen, dat de Verenigde Naties niet functioneren zoals in deze tijd van hen gevraagd wordt. Met onze onderstaande nota bevelen wij een herstructurering aan van het VN-systeem, in het bijzonder wat betreft de Veiligheidsraad.

Wij als Wereldfederalisten Beweging Nederland nemen voor deze nota onze verantwoordelijkheid om, uitgaande van onze eigen doelstelling, de Verenigde Naties als wereldplatform voor mensenrechten, in haar huidige situatie van onmacht, te ondersteunen op weg naar een krachtig, rechtvaardig wereldorgaan.

Met dank aan Jan Wijenberg (oud-ambassadeur) voor zijn vruchtbare bijdrage aan deze nota.

*Mede namens de WRO-werkgroepleden,
Johanna Steijlen*

Nota: De bevordering van een noodzakelijke wereldrechtsoorde

Wij, Wereldfederalisten Beweging Nederland, spreken onze bezorgdheid uit over het feit dat de Verenigde Naties onvoldoende in staat zijn de belangen en rechten van alle wereldburgers te behartigen. De behoefte om rechten van mensen en volken wereldwijd te respecteren, wordt voorsnog nauwelijks gehonoreerd.

Het Handvest van de Verenigde Naties en de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens zijn opgezet om vrede te bewerkstelligen, oorlog te voorkomen en, overal waar het geschonden wordt, onvoorwaardelijk recht te spreken.

Bij vele mensenrechtenorganisaties, vredesgroepen en politieke partijen, zowel nationaal als internationaal georganiseerd, ontstaat toenemende ongerustheid. Met hen delen wij onze bezorgdheid.

De Verenigde Naties moeten hun status terugkrijgen via het gezag dat hen door de leden wordt verleend. Dat betekent: geen oorlog, maar vrede door gerechtigheid, transparantie en solidariteit. Het handhaven van vrede en veiligheid is een van de kerntaken van de Verenigde Naties. Burgers, overal ter wereld, vooral zij die erbarmelijk lijden door geweld, honger en verdrijving van hun geboortegrond, kijken daar naar uit – hopen en verwachten dat de VN er ook zijn voor hen.

Daar zijn de Verenigde Naties immers in 1945 voor opgericht.

Veiligheidsraad

Het stelsel van de Verenigde Naties werd en wordt bepaald door de overwinnaars van de Tweede Wereldoorlog. Deze verhoudingen hebben anno 2015 hun relevantie verloren. Als gevolg van deze versteende machtsverhoudingen, functioneert de Veiligheidsraad helaas niet als een podium om met essentiële mondiale belangen rekening te houden. De verantwoordelijken denken vaak dat ze werken "in dienst van de mensheid" maar meestal zijn hun doelstellingen naar de belangen van hun eigen land of regio toegesneden.

Herhaaldelijk werpen één of meerdere van de vijf permanente leden met hun vetorecht een blokkade op, waardoor de Veiligheidsraad zijn primaire taak - de handhaving van de internationale vrede en veiligheid - niet waarmaakt.

Voorbeelden:

- 1) Russisch veto i.v.m. de berechting van de schuldigen aan de aanslag op MH-17
- 2) VS-veto's op ontwerpresoluties kritisch over Israël's minachting van het VN-Handvest, de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens en de IVde Geneefse Conventie.

Algemene Vergadering

De Algemene Vergadering dient meer nadruk te leggen op Hoofdstuk VI van het Handvest, waarin staat dat in eerste instantie geschillen op een vreedzame wijze dienen te worden opgelost.

Indien de Veiligheidsraad nalaat te acteren, moet de Algemene Vergadering haar verantwoordelijkheid nemen op het gebied van handhaving van internationale vrede en veiligheid en inspringen volgens de Uniting for Peace-resolutie uit 1950. Tevens dient de Algemene Vergadering een bindend advies bij de benoeming van de Secretaris-Generaal uit te brengen. Dit selectieproces dient bovendien transparant te zijn.

Internationaal Gerechtshof

Wij benadrukken dat de bevoegdheden van het Internationaal Gerechtshof -- meer dan nu het geval is -- door alle leden van de VN gerespecteerd moeten worden, en dus ook door de permanente leden van de Veiligheidsraad. Gerechtelijke uitspraken met een verbindend en beslissend karakter dienen te worden opgevolgd.

Herstructurering van het VN-systeem

Aangezien de Veiligheidsraad disfunctioneert in zijn taken - vrede bewaren en vrede herstellen - ligt een grondige herstructurering van de Raad voor de hand. Vanwege obstructie van vooral de permanente leden, is dit tot nu toe een illusie gebleken. Teneinde de leidende rol van de Verenigde Naties te waarborgen, stellen wij de volgende maatregelen voor.

1. De Algemene Vergadering dient zich - op basis van de Uniting for Peace-resolutie - haar bevoegdheden toe te eigenen.
2. De Algemene Vergadering bepaalt dat Veiligheidsraad-resoluties en veto's door het Internationaal Gerechtshof

worden getoetst aan het dwingend internationaal recht - en vooral aan het VN-Handvest - op hun rechtmatigheid en consistentie. Dat geldt onverminderd waar besluitvorming urgent wordt geacht.

3. De Algemene Vergadering dient de nodige maatregelen te treffen wanneer een lid van de VN het Handvest, de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens en/of de IVde Geneefse Conventie en andere fundamentele waarden en normen schendt. De Algemene Vergadering heeft de bevoegdheid om het lidmaatschap van VN-lidstaten op te schorten en in zeer ernstige gevallen te beëindigen.

4. De Algemene Vergadering dient zich bevoegd te achten om beklagden voor het Internationaal Strafhof te brengen.

5. De Algemene Vergadering brengt steeds een bindend advies aan de Veiligheidsraad uit over de kandidatuur voor de functie van Secretaris-Generaal.

Wij doen bij deze een dringend beroep op het geweten van de Verenigde Naties - met name van de leden van de Algemene Vergadering alsmede van de vele burgerorganisaties om onmacht om te buigen tot daden van goede wil.

Wij roepen de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op zich daadwerkelijk in te spannen om op deze wijze "het getij te keren", de wereldrechtsorde te bevorderen en vrede te realiseren.

Laat compassie en het verlangen naar vrede onze gezamenlijke draagkracht zijn!

Correspondentieadres:

dhr. F.D. Vermeulen - Florahove 24 - 4702 EZ Roosendaal
email: fdvermeulen@home.nl - tel. 0165-534506

Talen als hindernis om elkaar te verstaan

door Rob Moerbeek

De jonge Zamenhof had reeds de gevolgen van de Russische politiek van verdeel-en-heers meegemaakt. Onderling begrip was onmogelijk voor de verschillende bevolkingsgroepen van zijn geboortestad Bjalystok (in het Noordoosten van het tegenwoordige Polen). Russen regeerden, Polen konden rijke grootgrondbezitters zijn en Duitse kooplui woonden apart van de kinderrijke maar arme Joodse gezinnen. Niet zelden hielp hij met zijn talenknobbel bij marchanderende mensen van verschillende groepen op de markt. Want hij had eens beleefd dat ruziënde mensen uiteen werden gehaald door een agent, die eiste Russisch te spreken, met pover gevolg én arrestatie. Een gemeenschappelijke taal aan de slachtoffers geven, dát was waarvan hij droomde om de meest elementaire misvattingen op te lossen.

Is het überhaupt wel doenlijk om de verschillende talen van je omgeving te leren? Theoretisch wel: polyglotten hebben in wel 80 talen spreekvaardigheid opgedaan, omdat het zogenaamd alleen om techniek ging. En de Romeinse volksdichter Ennius, de voorganger van Vergilius, ging er prat op dat hij drie 'harten' had, omdat hij Oscisch, Umbrisch en Latijn kende.

Interessant genoeg spraken de oude Grieken niet van taalproblemen: Odysseus 'zag van vele mensen de stad en leerde hun mentaliteit kennen.' Maar in welke taal, dat vertelt Homerus' Muze niet.

Hier en daar is het nog mogelijk in een ééntalige omgeving afgezonderd te leven. Maar in Den Haag worden ruim honderd talen gesproken. Stel je voor, dat de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens geldt ongeacht iemands moedertaal. Wordt daar in de praktijk rekening mee gehouden?

Laten we dan maar een realistische keuze maken: tenminste de belangrijkste Europese talen zouden te leren moeten zijn. Een leraar is erin geslaagd zijn kinderen niet alleen in het Nederlands, maar ook in Frans, Duits en Engels op te voeden. Je moet dan wel vroeg beginnen en het blijft de vraag of echt iedereen bij machte is om meer dan zijn eigen taal te leren.

Een belangwekkende constatering is, dat na het aanleren van Esperanto zelfs niet zo vlotte leerlingen zin hadden om een vreemde taal te leren en manmoedig vorderingen maakten in de studie.

Maar geven de vele talen geen misverstand? Talen vertegenwoordigen een nationale identiteit en nationale culturen, waarvan de minder nabije schokken kunnen geven als vreemde, zonderlinge rariteiten met soms weerzinwekkende gewoonten. Het hangt van ons eigen inzicht in onze culturele irrationaliteiten af, of we die afwijkingen van ons normenpatroon kunnen slikken. Daar komt het belang te voorschijn van interculturele opvoeding, die door steeds meer scholen in praktijk wordt gebracht, met steun van de UNESCO.

Wat bemoeilijkt onderling begrip in de taal zelf? Onderscheid van ongewone fonemen (spraakklanken), zoals de Nederlandse a/aa in 'gas/gaas'. Bepaalde woorden hebben tientallen betekenissen en zelfs een internationaal woord als 'democratie' heeft niet overal de zelfde betekenis. Als de context verscheidene dubbelzinnige uitdrukkingen of combinaties vertoont, valt een woordspel te genieten of juist een pijnlijk misverstand op een wel heel ongelegen tijdstip te betreuren. Een vrouwelijke minister sloeg eens een extra taak af met de mededeling dat ze een beetje 'occupied' (zwanger) was. Natuurlijk is hierop niet ingegaan, met het gezicht in de plooi, maar haar prestige had wel een vlekje opgelopen. Dat dergelijke ongemakken onze vluchtelingen niet bespaard blijven - ook als ze vlot Engels, Frans of Spaans kennen mag duidelijk zijn.

Maar laten we de stijlfiguur 'amfibologie' bij de kop nemen. In de "Fundamenta Krestomatio" had ik een telegram gelezen van iemand die pas vader was geworden: ochtend- VIIe - dochter - geboren - later meer. Het verdient

dus aanbeveling de verschillende stijlfiguren (ong. 300) te bestuderen om de nodige struikelblokken te leren kennen.

"Valse vrienden" zijn welbekend uit de "Schwere Wörter" en inzake het Engels is "I always get my sin - Het bizarre Engels van Nederlanders" van Maarten H. Rijkers het lezen waard. Paroniemen (klankverwante woorden) zoals (geval, kassa, verbergen) wekken vaak op de lachspieren. (Waar blijft de penningmeester/verduisteraar?) Maar ook fijnzinnige hantering van synoniemen (betekenisverwante woorden) kan je in verlegenheid brengen. (Het Nederlandse synoniemenboek omvat ruim 1100 bladzijden.) Is nu Esperanto vrij van zulke problemen? De taal wel, maar het gebruik niet, dat altijd invloed kan ondervinden van de moedertaal van de gebruiker. Maar juist de gemeenschappelijke taal bevordert de dialoog, of het is koren op de molen van de humoristen, zoals Raymond Schwartz, die in een cabaretlied zowel de Franse als de Nederlandse uitspraak op de hak neemt. Want feilbare mensen, dat blijven we.

Esperantovertlaling

Lingvoj – ĉu malhelpo por interkompreno?

La juna Zamenhof spertis la efikon de la rusa politiko dividi kaj regi: Ne povis interkompreniĝi la diversaj popolgrupoj de lia naskiĝa urbo Bialystok (nordoriente en la nuna Pollando). Rusoj regis, poloj povis esti riĉaj bienuloj, germanaj komercistoj vivis aparte de la ofte tre infanriĉaj monmalriĉaj judaj familioj. Ne malofte li per sia lingva talento helpis inter diversgrupaj marĉandantoj en la loka bazar. Ĉar foje li spertis ke kverelantojn disigas policano, kiu postulas paroli la rusan, kun mizera rezulto kaj... aresto. Doni komunan lingvon al la suferantoj, jen kion li revis por solvi la plej elementan miskomprenon.

Ĉu do entute eblas lerni la diversajn lingvojn de sia ĉirkaŭaĵo? Teorie eblas: poliglotoj atingis parollerton en ĝis okdek lingvoj, asertante ke temas pri nura tekniko. Kaj la nacia poeto de la romianoj antaŭ Vergilio, Ennius, fieris ke li havas tri 'korojn', funde regante kaj la oskan kaj la umbran kaj Latinon.

Interese, la grekoj ne parolis pri lingva problemo, malgraŭ sufiĉe diferencaj lingvoformoj: Odiseo "vidis de multaj homoj la civitojn kaj ekkonis ilian pensmanieron", kiulingve, la Muzo de Homero ne diras.

Kelkloke eblas ankoraŭ vivi izole en unulingvejo, sed en Hago estas parolataj jam pli ol cent lingvoj. Imagu, ke la Universala Deklaracio de Homaj Rajtoj validas sendepende de ies lingvo: ĉu la praktiko tion observas?

Do realisme ni elektu: almenaŭ la plej gravaj eŭropaj lingvoj devus esti lerneblaj: mezgrada instruisto sukcesis eduki siajn infanojn ne nur nederlande, sed ankaŭ france, angle kaj germane. Necesas ja frue komenci, kaj dubindas, ĉu vere ĉiu kapablas uzi pli ol sian propran lingvon.

Interesa konstato estas ke post la lernado de Esperanto eĉ neler-

taj lernantoj emis lerni fremdan lingvon kaj kuraĝe progresis en la studo.

Sed ĉu la multaj lingvoj ne donas miskomprenojn? Lingvoj prezentas nacian identecon, apartajn naciajn kulturojn, el kiuj la malpli proksimaj povas vere ŝoki kiel fremde, bizare strangaj, kun kutimoj foje abomenaj. Dependas de nia memkonscio pri propra-kulturaj malraciaĵoj, ĉu ni povas toleri tiajn deviojn de nia normaro. Jen la graveco de interkultura eduko, kiun praktikas pli kaj pli da lernejoj, kuraĝigate de Unesko.

Kio en la lingvoj mem malfaciligas la interkomprenon? Nekutimaj fonemdistingoj, kiel la nederlandaj a kaj aa: gas/gaas. Luj vortoj povas havi dekojn da signifoj kaj eĉ 'internacia' vorto kiel 'demokratio' ne estas ĉie samsignifa. Se la kunteksto enhavas plurajn 'ambiguajn' (pluroble interpreteblajn) esprimojn aŭ kombinojn, eblas aux ĝui la vortudon, aŭ bedaŭri dolorigan miskomprenon en kriza momento. Nederlanda ministrino rifuzis plian taskon klarigante ke ŝi estas 'iom okupita' (graveda en la angla). Oni verŝajne ĝentile ne-ridis, sed ŝia prestiĝo tamen estis ete makulita.

Ke tiaj maloportunaĵoj ne mankas al niaj rifuĝintoj – eĉ se ili parolas la anglan, francan, hispanan... – ne estas nur fantaziaĵo.

Sed ni prenu la stilfiguron "amfibologio". Jam en la 'Fundamenta Krestomatio' mi legis jenan telegramon de ĵus patriĝinta sinjoro: "matene-sepa-filino-naskita-postepli". Estas do rekomendinde studi la diversajn (cx. 300) stilfigurojn por ekkoni la diversajn stumbloŝtonojn. ('Groot retorisch woordenboek' pri la nederlanda, el 2015).

"Falsaj amikoj" estas konataj el la "Schwere Wörter" kaj pri la angla "I always get my sin. Het bizarre Engels van Nederlanders" de Maarten H. Rijkens. Paronimoj (sonsimplaj vortoj kiel kazo, kaj kaso kaŝi) kaŭzas ofte ridemon en nekonvena momento (Kie restas la kaŝisto?).

Sed ankaŭ la delikata trakto de sinonimoj (signifoparencaj vortoj) povas doni embarasajn prestiĝoproblemojn. (La nederlanda sinonima vortaro ampleksas pli ol 1100 paĝojn!)

Ĉu Esperanto estas pura de tiaj problemoj? La lingvo ja, sed ne la lingvouzo, kiun ĉiam influos la gepatra lingvo de la uzanto. Sed la komuna lingvo helpas ja ankaŭ la dialogon aŭ profitigas niajn humoristojn, kiel Raymond Schwartz, kiu en unu kabaretaĵo 'Festeno' ridindigas kaj la francan kaj la nederlandan fuŝprononcadojn. Ĉar ni restas eraripovaj homoj.

Praten met terroristen

Boekbespreking door Jan Willem van Leenhoff

Jonathan Powell: Talking to terrorists. How to end armed conflict.

The Bodley Head, London 2014

Met geduld en politiek leiderschap is geen enkel conflict onoplosbaar. Dat beweert de wereldburger Jonathan Powell, die hiermee tientallen jaren ervaring heeft opgedaan. Uiteindelijk blijkt dat overheden, die zeggen nooit met terroristen te zullen onderhandelen, dat uiteindelijk toch doen. Waarom dan niet meteen?

Zijn ervaringen beschrijft Powell in zijn boek 'Talking to terrorists. How to end armed conflict', waarvan de hoofdstuktitels de lijn aangeven: 'Waarom we moeten praten met terroristen', 'Contact leggen met de vijand', 'Hoe overheden zich inlaten met terroristen', 'De kunst van het onderhandelen', 'Waarom slagen sommige onderhandelingen en mislukken anderen?'

We moeten meer doen om terrorisme te voorkomen, zoals het werken aan een betere omgang met de islam, waardoor jongeren zich niet meer vernederd voelen. Geweld zal zich blijven voordoen, daar moeten we op voorbereid zijn. Geen conflict is onoplosbaar, maar we hebben wereldburgers nodig die bereid zijn de nodige risico's te nemen en te leren van het verleden.

Esperantovertaling

Paroli kun teroristoj

Per pacienco kaj politika gvidado neniŭ konflikto estas nesolvebla. Tion asertas la mondĉivitano Jonathan Powell, kiu akiris pri tio sperton dum dekoj da jaroj. Poste evidentiĝas ke registaroj, kiuj diras ke ili neniam intertraktos kun teroristoj, tamen finfine faras tion. Kial do ne tuj?

Siajn spertojn Powell priskribas en sia libro 'Talking to terrorists. How to end armed conflict' (Paroli kun teroristoj. Kiel fini armitan konflikton), kies linion montras la ĉapitroj titoloj: 'Kial ni parolu kun teroristoj', 'Fari kontakton kun la malamiko', 'Kiel registaroj okupas sin pri teroristoj', 'La arto de la intertraktado', 'Kial kelkaj intertraktadoj sukcesas kaj aliaj malsukcesas?'

Ni faru pli por preventi terorismon, kiel labori pri pli bona interrilato kun Islamo: pro tio junuloj ne sentos sin humiligataj. Perforto leviĝados, pri tio ni estu preparitaj. Neniŭ konflikto estas nesolvebla, sed ni bezonas mondĉivitanojn kiuj estas pretaj preni la necesajn riskojn kaj lerni de la pasinteco.

Aanpak vluchtelingenprobleem

door Wouter ter Heide

Oplossing vluchtelingenprobleem ligt niet bij de EU maar bij de VN

De Verenigde Naties herdenken dit jaar hun 70-jarig bestaan. Van een viering kan helaas niet gesproken worden, gezien het onvermogen van onze volkerenorganisatie om vorm te geven aan het alomvattende mensenrechten- of vredesideaal, waar zij toch haar bestaan aan te danken heeft. Dat fundamentele ideële onvermogen maakt haar machteloos om de diverse grensoverschrijdende problemen van onze tijd, zoals het vluchtelingenprobleem, adequaat aan te pakken. Maar die schrijnende machteloosheid is niet het logisch gevolg van kwade wil

van de 193 VN-leden, maar wel van hun gezamenlijk onvermogen om aan de globaliserende tijdgeest een geloofwaardig grensoverschrijdend beleid te koppelen. Alleszins begrijpelijk overigens, omdat daarvoor politici nodig zijn van een ander kaliber dan waar partijpolitici over beschikken. Zij leggen de focus nu eenmaal primair op de volgende verkiezingen, als gevolg van het partijpolitieke systeem dat wordt aangehangen. Wel beschouwd een ondemocratisch systeem, omdat het verdeeldheid in plaats van eenheid afdwingt, waar verkiezingen periodiek van getuigen. Hoezo zijn verkiezingen 'het feest van de democratie?'

Algemeen belang

Een moedeloos makend feest zult u bedoelen, omdat het – alle grootschalige aandacht van de media en geldverslindende opsmuk ten spijt – geen uitzicht biedt op de verwelkoming van het (het partijpolitieke gekissebis ruimschoots overstijgende) VN- of vredesideaal. Desondanks leent onze globaliserende tijd zich bij uitstek voor de verwelkoming van dat universele 'Algemeen Belang'. Zowel letterlijk, gezien onze fenomenale know how op elk terrein, als figuurlijk, gezien de hoop die inherent is aan dat gigantische kennisreservoir. Om die hoop te verzilveren zal onze onovertroffen kennis van het aardse leven in al zijn facetten alleen op de juiste wijze (in VN-verband) in beleid omgezet moeten worden. De omzetting die ons in staat stelt om – als wereldbevolking onder VN-vlag – de diverse crises gezamenlijk het hoofd te bieden. Niet alleen in ons eigen belang, maar in het bijzonder in dat van onze eerste zorg: "Ons nageslacht".

Levend organisme

Voor de creatie van een geloofwaardig wereldbeleid onder VN-vlag, zal het ons (als mensheid) wel eerst duidelijk moeten zijn waar dat beleid over gaat. In feite past daar maar één antwoord op: "De instandhouding van de leefbaarheid van onze planeet". Zowel letterlijk als figuurlijk, onze gemeenschappelijke voedingsbodem. Aangezien wij die niet zelf gecreëerd hebben, houdt dat simpelweg in dat de instandhouding van die levende totaliteit onze gezamenlijke (zo'n 7 miljard mensen) verantwoordelijkheid is. Als basis voor de wereldomvattende politieke vertaling daarvan leent zich geen enkele religie of ideologie, hoewel deze afwijzing niets zegt over hun intrinsieke waarde, maar enkel de gedachte van onze aarde als een levend organisme. Een organische giga-eenheid waar de mens niet boven staat, als ware hij de schepper ervan, maar een onlosmakelijk evolutionair deeltje van uitmaakt. Dit impliceert dat iedereen medeverantwoordelijk is voor het leefbaar houden van die levende totaliteit, zowel in zijn/haar eigenbelang als in dat van het algemeen.

Herziening VN-Handvest

Voor het waarmaken van dat algemeen belang van het zuiverste water, zal onze volkerenorganisatie wel eerst grondig verbouwd moeten worden van een organisatie van regeringen die primair het nationaal of eigenbelang voorstaan, tot een mondiaal beleidsorgaan met bovenna-

tionale bevoegdheden dat allereerst staat voor het mondiaal of algemeen (levens-)belang. Die broodnodige reorganisatie moet van de grond kunnen komen via een algemene conferentie van VN-lidstaten ter herziening van het Handvest, waartoe artikel 109 uitdrukkelijk de mogelijkheid opent. Officieel had die herzieningsconferentie al in 1955(!) moeten plaatsvinden, maar onder druk van de toenmalige Sovjet-Unie is zij destijds uitgesteld 'tot een daartoe geschikt tijdstip'. Gezien het stijgende aantal wereldproblemen en het onverteerbare onrecht dat daarmee gepaard gaat lijkt mij dat tijdstip aangebroken.

Gezaghebbend wereldforum

Wat de herziening van het Handvest betreft, moet met name gedacht worden aan de opheffing van de dictatoriale Veiligheidsraad (vetorecht), met de gelijktijdige overheveling van zijn voornaamste taak – de handhaving van de internationale vrede en veiligheid – naar de Algemene Vergadering. Dit orgaan krijgt daardoor de ruimte zich te ontwikkelen van een ongeloofwaardig mondiaal praatcollege tot een gezaghebbend wereldforum. Een groep volbloed wereldburgers die dankzij hun grote kennis, kunde en innerlijke sterke betrokkenheid bij het wereldgebeuren, een duurzaam wereldbeleid van de grond weet te tillen. Een VN-beleid, waarmee ook het alomvattende morele vluchtelingenprobleem (dat veel verder steekt, en dieper reikt dan de grenzen van Europa) op duurzame wijze zinvol kan worden opgelost. Onze Europese regeringsleiders zullen dat nooit voor elkaar krijgen, al hun mooie woorden, hun goede bedoelingen en hun hoog aanzien ten spijt. Om maar te zwijgen over de goed bedoelde miljarden die binnen en buiten de Europese grenzen dagelijks worden uitgegeven aan opvang, maar die in feite verhinderen dat het vluchtelingenprobleem bij de wortel wordt aangepakt. Deze is immers niet financieel van aard!

"The Subversives: Theo van Boven at the UN"

Voorvertoning documentaire "The Subversives: Theo van Boven at the UN", Universiteit Maastricht

Theo van Boven, voormalig directeur van de Verenigde Naties Division of Human Rights (1977-1982), was een van de eersten die met moed en openheid opkwam voor internationale mensenrechten. Hij kwam oog in oog te staan met de meest onderdrukkende regimes van de 20e eeuw. In plaats van ontmoedigd te raken van wat hij allemaal zag, ondernam Van Boven drastische maatregelen en begon met een historische werkgroep die een onderzoek instelde naar mensenrechtenschendingen in Chili. Hij opende voor vluchtelingen en overlevenden van martelpraktijken de eerste keer de deuren naar de VN. Toen de werkgroep Verdwijningen werd goedgekeurd, tartte hij en zijn team niet alleen de Latijns-Amerikaanse

militaire dictatoriale regimes maar ook andere regeringen wereldwijd. De cruciale veranderingen die Van Boven teweegbracht, gelden vandaag de dag nog steeds.

De documentaire "The Subversives: Theo van Boven at the UN", geregisseerd door Miles Roston (Ethan Films), beschrijft de dramatische reis van Theo van Boven en zijn team in hun strijd om rechtvaardigheid en verandering binnen de VN te bewerkstelligen.

De feestelijke voorvertoning met rode loper vond plaats op 29 september 2015 in het bestuursgebouw van de Universiteit Maastricht.

De documentaire wordt naar verwachting begin 2016 op L1 (Limburgs nieuws) uitgezonden. De trailer is te zien op: <https://vimeo.com/130670134>

Professor Theo van Boven is lid van de Raad van Advies van de WFBN.

Update 1 for 7 billion campagne

Op 16 december stuurden de voorzitter van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties en de voorzitter van de Veiligheidsraad een gezamenlijke brief naar de lidstaten van de Verenigde Naties waarin:

- zij benadrukken dat het selectieproces voor de nieuwe Secretaris-Generaal zal plaatsvinden op basis van transparantie, inclusiviteit en ook op basis van de selectiecriteria van Resolutie 69/321;
- de presentatie van vrouwelijke kandidaten wordt aangemoedigd, met inachtneming van de regionale diversiteit bij de selectie van vorige Secretarissen-Generaal;
- men zich verplicht om de namen van kandidaten openbaar te maken en te circuleren;
- de voorzitters van de Algemene Vergadering en de Veiligheidsraad zich verplichten om kandidaten te horen en te ontmoeten;
- een einddatum voor kandidaatstelling wordt uitgesloten, terwijl wel een "tijdige presentatie" wordt verzocht;
- aangekondigd wordt dat de Veiligheidsraad de selectieprocedure in juli 2016 start en dat de raad aanbeveling doet aan de Algemene Vergadering op een "tijdige wijze" zodat de nieuw benoemde Secretaris-Generaal voldoende tijd heeft om zich voor te bereiden op zijn of haar nieuwe functie.

Citaat

"Heden ten dage zijn er, met verwerping van alle oude, op de achtergrond gekomen meningsverschillen, het totalitarisme en het federalisme. Een bedreiging en een hoop".

Dennis de Rougemont, Europees federalist van het eerste uur, in 1947 op het grote eerste naoorlogse congres der Unie van Europese Federalisten in Montreux.

Boekbespreking

door Arthur van de Klashorst

"Gekaufte Journalisten; Wie Politiker, Geheimdienste und Hochfinanz, Deutschlands Massenmedien lenken". Auteur: Udo Ulfkotte, uitgever: Kopp-Verlag, 2104, ISBN 978 3 86445 143 0

1e oplage september 2014
2e oplage oktober 2014
3e oplage oktober 2014
4e oplage november 2014

Op de website van Joris Luyendijk dan wel via "de Correspondent" waar ook veel over en van Luyendijk staat, vond ik de boektitel "Gekaufte Journalisten". Joris Luyendijk is antropoloog en journalist en o.a. bekend door zijn boek "Dit kan

niet waar zijn" (schokkende onthullingen over de financiële wereld). Journalisten hebben her en der contacten, en doen vermeldingen op hun website. Zo dus de verwijzing naar het boek "Gekaufte Journalisten". Een contact van Campagne tegen Wapenhandel bevestigde mij dat dit boek van Udo Ulfkotte een goed en informatief boek is. Op de pagina's 188- 192 noemt Udo Ulfkotte diverse namen van journalisten die onder CIA-invloed staan, die

als het ware gekocht zijn om CIA-taal te schrijven. Deze journalisten werken op bepaalde wijze bij organisaties die onder CIA-invloed staan respectievelijk daardoor worden beïnvloed. Op genoemde pagina's tref je een speciaal samengestelde namen- en functielijst.

Op pagina 15 wordt in dit boek de naam Andreas Elter - genoemd (historicus en mediawetenschapper) die in 2005 in een zakboek met de titel "Die Kriegsverkauf" de geschiedenis van de USA propaganda 1917-2005 beschrijft. Hierover zal zeker ook iets bij emeritus hoogleraar media en communicatie Cees Hamelink bekend zijn. Hamelink heeft meermaals laten weten dat Nederlandse journalisten meer naslagwerk moeten doen om zaken goed boven water te krijgen.

Op pag. 15 wordt ook over Wikileaks documenten gesproken. Op het Youtube-kanaal op Internet treft men meer uitgesproken informatie aan waar Udo Ulfkotte optreedt als uitlegger over zijn situatie bij Die Frankfurter Allgemeine Zeitung. Hij schaamt zich ervoor dat hij 17 jaar voor Die Frankfurter Allgemeine Zeitung gewerkt heeft.

Dr. Udo Ulfkotte studeerde in Freiburg en Londen. Hij berichtte vooral als oorlogsverslaggever voor Die Frankfurter Allgemeine Zeitung en doceert veiligheidsmanagement aan de Universiteit Lüneburg. Hij heeft veel

kennis van geheime diensten en is Fellow van het Marshall Memorial Fonds in de V.S. Hij zat in de planningsstaf van de Konrad Adenauer stichting en is gespecialiseerd in - veiligheidsvraagstukken. Hij schreef meerdere boeken zoals:

"Europa vor dem Crash, Vorsicht Bürgerkrieg!"
"SOS Abendland: Die schleichende Islamisierung Europas"

"Raus aus dem Euro - rein in den Knast: Das üble Spiel von Politik und Medien gegen Kritiker der EU-Einheitswährung"

Met deze boeken heeft hij de oplagen van een bestseller bereikt. In november 2013 verscheen het boek: "Politische Korrektheit" in samenwerking met Michael Bruckner.

Op pagina 41 (met voetnoot 21) de vraag of men werkelijk neutraal is als men uitgever is van het weektijdschrift "Die Zeit" - zoals Josef Joffe - en tegelijk in de pro-Amerikaanse en CIA-denktank Aspen--Intitute zat? Voetnoot 21 verwijst direct naar pagina 312 <http://www.heise.de/tp/artikel/41/41551/1.html>

Doe navraag of u dit boek of de Nederlandse uitgave in de bibliotheek kunt lenen of reserveren.

Udo Ulfkotte is met dit boek "Gekaufte Journalisten" een klokkenluider.

Nabeschouwing WFBN-Najaarsconferentie, 17 Oktober 2015

door Johanna Steijlen

Na een periode van stilte, conflictpreventie, bestuursmutaties en de daarop noodzakelijke bezinning, had de WFBN zich tot doel gesteld een najaarsbijeenkomst te houden om de gelederen te sluiten en ons unaniem opnieuw achter onze doelstelling te scharen en deze vervolgens naar buiten te brengen.

Binnen de WFBN is, door de jaren heen, veel kennis en ervaring opgebouwd. Echter, op de nieuwe generatie federalisten - binnen en buiten de WFBN - wordt telkens weer een appèl gedaan om creatief, inventief mee te bewegen met de vraag en noodzaak die aan hen gesteld wordt binnen de heersende tijdgeest. Een uitdaging om de snelle maatschappelijke veranderingen zoals in de wetenschap, economie, mensenrechten, milieu en vele andere zaken, te blijven volgen, te onderzoeken en daarin te participeren.

We kunnen ons niet meer permitteren om alleen intellectuele idealisten te zijn en blijven; de "roep" om idealen te realiseren nodigt ons uit om daar gevolg aan te geven.

We realiseren ons dat wij dat niet alleen kunnen. Samenwerken/netwerken met gelijk gestemde mensen en organisaties is een "must" geworden - de slogan van deze tijd! Vandaar ons thema voor die 17e oktober: Hoe nodig zijn federatieve samenwerkingsverbanden voor een rechtvaardige wereldorde?

Voor deze dag en voor dit thema hadden wij geen sprekers van buitenaf gevraagd; de bedoeling was juist dat vanuit de WFBN eigen leden een inleiding zouden houden over dit onderwerp. We weten hoe divers de problematiek is in de wereld en hoe nodig federatieve samenwerking is. Vanuit deze gedachten hebben de WFBN-ers inleidingen gehouden over verschillende maatschappelijke thema's zoals sociocratie, federaliseren van onderop, Esperanto - één wereldtaal, Europese Unie, Internationale geldstromen, basisinkomen, mensenrechten, internationaal recht, mondiale economie en wereldburgerschap.

Er waren 30 mensen aanwezig waaronder Janny Wecke, de vrouw van Leon Wecke, die dit jaar helaas is overleden. We begonnen de dag met twee minuten stilte om stil te staan bij het feit dat een bijzondere wereldfederalist Leon Wecke, lid van de WFBN en lid van de Raad van Advies, ons is ontvallen.

Voor de lunchpauze waren er drie inleidingen: Wereldfederalisme en Europa - Frans Micklinghoff
Esperanto - één wereldtaal - Rob Moerbeek
Sociocratie / federaliseren te beginnen bij het individu - Frans Vermeulen

Tijdens de voortreffelijk verzorgde lunch kwamen de individuele gesprekken - het heen en weer delen van ervaringen - goed op gang.

Na de lunchpauze konden we kennis nemen van de PowerPoint voorstelling van Emile van Essen als uitdrukking van multidimensionaal federalisme en de pauze als zinnebeeld van evolutie.

Daarna kwamen de volgende drie thema's aan bod: Oplossing van wereldproblemen mogelijk - Marjolijn Snippe

Als wereldburgers zijn wij verantwoordelijk voor al het leven op Aarde - Leonard Kater
Lokale economie, basisinkomen, morele bewustzijns-groei - Syne Fonk

Kennelijk waren deze onderwerpen - vooral milieu, basisinkomen en economie - zo uitdagend dat daarover een pittige en vruchtbare discussie ontstond.

We zijn ons bewust dat met deze korte inleidingen een tipje van de "federalistensluis" is opgelicht. Uiteraard is het met twee dagdelen niet mogelijk om uitvoerig op al deze thema's in te gaan en ook vanuit het publiek mochten we niet verwachten dat kant en klare oplossingen zouden worden aangedragen. Op de informatietafels lagen - naast de Esperanto-boeken en ander info-materiaal - ook inschrijffijsten voor de verschillende werkgroepen waar de WFBN al mee bezig is of eventueel met belangstellenden kunnen worden opgezet. Dit is nog steeds mogelijk!

Oud-ambassadeur Jan Wijenberg nam ook deel aan de discussie

Na het afsluiten van de dag was er nog ruim gelegenheid om te "borrelen" en na te praten.

We kunnen concluderen dat het een bijzondere dag was waar mensen elkaar weer hebben ontmoet, hebben bijgepraat en contacten gelegd. In dat licht gezien was het een warme WFBN-ontmoetingsdag die zeker voor herhaling vatbaar is.

Met dank aan Annet Groen van Seat2meet - Meeting Plaza voor de mooie locatie dicht bij het openbaar vervoer en de goed verzorgde lunch, en ook dank aan onze gasten voor hun komst op deze dag, alsmede de medewerkers.

www.ecocide.nl

door Leonard Kater

De Stichting Stop Ecocide is opgericht als een grass-roots beweging om Ecocide (grootschalige schade aan en vernietiging van ecosystemen) erkend te krijgen als misdad tegen de vrede. Het uitgangspunt is de erkenning van de intrinsieke waarde van de Aarde en haar ecosystemen. De planeet mag niet langer worden opgeofferd aan korte termijn winstdenken.

De Stichting Stop Ecocide - met als slogan Samen voor een leefbare toekomst! - ondersteunt vanuit Nederland de internationale campagne van Polly Higgins, een Schotse juriste die strijdt voor een internationale wetgeving die ecocide strafbaar stelt. Stop Ecocide is een (online) community die via campagnes en creatieve projecten de beoogde strafbarstelling van ecocide onder de aandacht brengt.

De vijfde misdaad tegen de vrede

Op dit moment zijn er vier misdaden tegen de vrede die het Internationaal Strafhof kan berechten: 1) misdaden tegen de menselijkheid; 2) genocide; 3) oorlogsmisdaden; 4) misdaden van agressie (foltering). Hier zou een vijfde, belangrijke misdaad tegen de vrede, namelijk de grootschalige vernietiging en beschadiging van ecosystemen, oftewel ecocide, aan moeten worden toegevoegd.

Bij ecocide kun je denken aan de Deep Horizon-olieramp in de Golf van Mexico, de vervuiling van de Niger-Delta, het leegvissen van de Noordzee, schaliegaswinning (fracking), grootschalige ontbossing van de Amazone en het Indonesisch regenwoud, de ramp met de Fukushima-kernreactor, GMO's en teerzandwinning.

Stop Ecocide verwelkomt een ieder om op zijn of haar eigen manier aan de wereld en vooral aan de regeringsleiders kenbaar te maken dat de invoering van de ecocidewet noodzakelijk is voor een leefbare Aarde, zowel nu als in de toekomst.

Op de website www.stopecocide.nl staat een keur aan veel gestelde vragen met daarbij uiteraard de antwoorden.

Zie ook - bij uitzending gemist - de Tegenlicht documentaire : Advocaat voor de Aarde.

Polly Higgins

WFBN-Voorjaarsconferentie 19 maart 2016

Op zaterdag 19 maart 2016 vindt de WFBN-Voorjaarsconferentie plaats, over de prangende vraag:

'Krijgt Samuel Huntington gelijk met zijn theorie over 'botsende culturen'?'

(clash of civilisations)

Van 11.00 tot 12.00 uur de Esperantoles. Daarna van 13.00 tot 16.30 uur de voorjaarsconferentie.

Locatie: Seats2Meet.

WFBN-voorzitter Frans Vermeulen geeft een voordracht over 'de interculturele paradox', zoals Evelien van Asperen die heeft beschreven en uitgewerkt in haar dissertatie.

Een leesbare versie van haar visie is op Internet te vinden. De reden voor deze keuze is eenvoudig: federaliseren betekent mensen verbinden, maar hoe zit het dan met de persoonlijke vrijheid om verbindingen aan te gaan dan wel te weigeren? Op zich is dit al een paradox die zich voordoet in het interpersoonlijke krachtenveld.

De actualiteit laat telkens zien dat er angst bestaat binnen het proces van globalisering. Mensen vrezen het teloorgaan van de eigen identiteit.

Ze zijn bang voor machtsaanspraken van nieuwkomers/migranten. "Wordt Nederland een islamstaat?" Zijn moslims wel te vertrouwen?

De middag begint 13.00 uur met een rollenspel, gevolgd door de voordracht van Frans Vermeulen van ongeveer 40 minuten over 'de interculturele paradox'.

Van 14.00 tot 15.00 uur vindt de eerste sessie plaats over dit onderwerp.

Pauze 15.00 uur tot 15.15 uur.

Daarna proberen we als WFBN onze positie te bepalen binnen het krachtenveld van verschillende culturen, wereldwijd.

We sturen een boodschap naar de WFM en naar de Nederlandse politici.

Aanmelden bij Frans Vermeulen: fdvermeulen@home.nl of tel: 016 5534506

Indien onbestelbaar:
Laan van Nieuw Oost Indië 252,
2593 CD, Den Haag

Universele Verklaring van de Rechten van de Mens

Artikel 28

Een ieder heeft recht op het bestaan van een zodanige maatschappelijke en internationale orde, dat de rechten en vrijheden, in deze Verklaring genoemd, daarin ten volle kunnen worden verwezenlijkt.